

REVISTĂ A CREȘTINILOR ROMÂNI DIN AUSTRALIA

*Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți
Evangelia la orice făptură. (Marcu 16:15)*

IULIE- 2015

S P E R A N Ț A

*Cu Dumnezeu,
cu oamenii lui
Dumnezeu,
pentru oameni.*

Revista „Speranța” este editată de către Biserica Speranța.

12 Brighton Street, Flemington, Victoria.

Păstor Daniel P. Nicolici. Ph: 0412166800. Email : danynic@gmail.com

Colegiul de Consilieri spirituali format din păstorii:

Daniel P Nicolici – Biserica Speranța

Dorel Brândaș – Biserica Harul

Gelu Bondor – Biserica Adelaide

Daniel Cârpean – Biserica Harul

Teofil Ciortuz – Prima Biserică Baptistă Română

Cornel Ghiță – Biserica Maranata

Marin Cucuian – Biserica Maranata

Corespondenții:

Nelu Albu, Bis. Harul – 0449 590 887

Iacob Cerbu, Prima Bis. Bapt. Melbourne – 0425 295 401, email: iacob1939@gmail.co

Mircea Ilaș, Bis. Bapt. Adelaide – 0414749179, email: enjoy_d_t@yahoo.com

Andrei Marcu, Bis. Speranța – 0405210697, email: andree_iuby@yahoo.com

Adrian Buzgău, Biserica Maranata – 0433766376, email: adrianbuzgau@gmail.com

Echipa editorială:

Constantin Oprănescu, Aneta Oprănescu, George Oprănescu. Email: sperantaus@gmail.com

Costul unui abonament pe un an este de \$30.00

Commonwealth Bank. Hope Brochure/Speranta BSB: 063610 Acc : 10624398

Adresa Redacției: Editor, 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Vic; ph. 0423659724.

Echipa editorială și colegiul păstorilor consilieri spirituali își rezervă dreptul de ajustare a textelor și materialului pentru exprimarea corectă din punct de vedere gramatical și pentru respectarea Bibliei.

CÂTEVA GÂNDURI

ESTE UN HAR ATÂT DE MARE:

să iubești, fără să fii iubit...

să slujești, fără să fii prețuit...

să dăruiești, fără să primești...

să ierți, fără să fii iertat...

să crezi, fără să vezi față în față...

să susții pe cel ce te-a lepădat...

să rămâi liniștit, deși ești nedreptățit...

să te jertfești, fără să îți se recunoască...

să taci pentru a nu supăra pe aproapele...

totul să-ți aparțină, dar tu, bucuros, să te lipsești de toate...

Să ne luptăm ca să primim acest har! Căci doar prin harul Domnului suntem atât de bogați în toate, și să nu uităm că există oameni atât de săraci încât nu au decât bani...

Domnul să ne ajute, în slujirea pe care o facem zi de zi, să fim ca ploaia liniștită și blândă, care pătrunde în tăcere până la adâncimea rădăcinilor, hrănindu-le.

Sora Bobbi Heker

Păstor Daniel Petru Nicolici

Speranța vie și speranța moartă

Faptul că suntem aici, în Casa Domnului dovedește că suntem gata de a-L întâmpina pe Domnul. Duhul Sfânt lucrează la pregătirea Bisericii.

1 Petru, capitolul 1 – Apostolul vorbește despre învierea Domnului Isus, după ce L-a întâlnit pe Domnul Isus înviat.

În timpul vieții Domnului, Petru a fost pe un nisip foarte mișcător. Înainte de a merge la Cruce Petru spune foarte puternic, foarte emoțional: „Mergem cu Tine!”. Ia inițiativă: „Dacă toți ceilalți te vor părăsi, eu niciodată n-o să fac asta.” Chiar scoate sabia. Imediat, în jurul evenimentelor, vedem că Petru nu rămâne loial celor afirmate. Se pare că temelia a ceea ce aparent a fost măreț, înălțător, nu a fost bună. Baza, fundamentul acestor afirmații extraordinar de valoroase, nu a fost bună, a fost de pe o temelie străină de Dumnezeu.

Primul lucru pe care am vrea să-l învățăm din viața apostolului, este să avem grijă ce facem, pe ce temelie zidim, ce este la baza vieții noastre spirituale. Pentru că dacă la baza vieții noastre spirituale nu este voia lui Dumnezeu, atunci trebuie să revizuiem temelia și Îi mulțumim lui Dumnezeu că ne dă șansa revizuirii. Vedem lucrul acesta din faptul că i s-a dat această șansă lui Petru. Când Petru face o afirmație de pe o temelie șubredă, Domnul se uită la această temelie a afirmațiilor lui. Domnul vede, analizează, și îl atenționează pe Petru: „Ai grijă, Petre, că nu va cânta cocoșul de 3 ori și tu nu vei mai rămâne la aceste afirmații, ci vei merge la altă extremă, a lăpădării de Mine.” Mai înainte îi spusese: „Eu m-am rugat ca să nu se piardă credința ta. Diavolul v-a cerut să vă cearnă.” Petru a fost cernut, Domnul Isus S-a rugat pentru el. Îndrăznesc să spun că Domnul Isus S-a rugat și pentru Iuda, l-a avut în vedere și pe el. Însă acolo este momentul de diferență, unul se lasă atins

de puterea lui Dumnezeu și de rugăciunea Domnului Isus Hristos și se pocăiește, se întoarce la Dumnezeu și plânge cu amar. Ce plânge? Plânge realizând că a fost o vreme a vorbelor goale fără putere de la Dumnezeu – „Voi merge cu Tine, voi sta lângă Tine până la moarte, chiar dacă toți te vor părăsi, eu nu!” – vremea trăirii pe temelia nestatornică, incertă, fățarnică a lozincilor. Când Petru a realizat lucrul acesta, a plâns cu amar.

Când Duhul lui Dumnezeu ne cercetează, noi începem să plângem starea noastră și vrem transformarea vieții. Nu mai venim cu păreri ca: Domnul să nu meargă la cruce, sau să se dea jos de pe cruce, sau propuneri: „să Te ferească Dumnezeu, Doamne.” Este un moment când Duhul lui Dumnezeu ne prinde în COLȚUL CERCETĂRII. Nu păstorul, nu Biserica, nu consilierul, nimeni din lumea aceasta, nu legile, nu moralul lumii, ci, când Duhul Sfânt ne prinde în acest colț al cercetării, începem să plângem cu amar pentru că realizăm ce suntem și realizăm ce vrea Dumnezeu pentru noi. Acum începe schimbarea. Transformarea lui Petru a venit în momentul acela. Înainte de învierea Domnului, Petru nu era născut din nou. Un om născut din nou nu oscilează, gata să pice, un om născut din nou începe să se consolideze. Ce se întâmplă cu un copil nou născut? Mai poate el să intre din nou în pântecele mamei lui, să se ducă înapoi? El doar crește, crește, sau... poate să moară. Așa este un om născut din nou, el crește mai întâi cu lapte, apoi cu hrană tare și crește și se consolidează, se unește cu Biserica, trupul lui Hristos. El crește împreună cu trupul lui Hristos. Un prunc nou născut crește în toate. Crește și degetul și capul și nasul, toate cresc în trup, pentru că trupul l-a lăsat Dumnezeu să crească.

Așa s-a întâmplat cu Petru. A fost născut din nou și a început să crească. De la momentele răstignirii și învierii, iată-l acum, când el este omul crescut de Dumnezeu, care devine eroul, titanul crescut în puterea lui Dumnezeu. El prezintă învierea legată de nașterea din nou, legată de nădejde, dar nu o nădejde de la baza de unde a vorbit înainte: o nădejde că avem ceva și că putem să apărăm ceva, chiar să scoatem sabia dacă trebuie. Acum Petru are o nădejde vie. El care odată a plâns cu amar, acum știe că mai este și o altfel de nădejde.

Sunt doar două nădejdi: Nădejdea vie și Nădejdea moartă.

Care este diferența dintre ele?

Nădejdea moartă ne duce, în mod aparent spectaculos, până la un punct de la care nu mai poate să facă nimic.

Nădejdea vie ne duce până în veșnicie.

În timpurile din vechime, au fost trei tineri care nu au știut câte știm noi acum, dar au știut un lucru, că Dumnezeu a creat cerurile și pământul și pe om, în care a suflat suflet viu. Atât cât au știut, le-a fost destul, ca atunci când au fost provocați să creadă nădejdi moarte, aparent frumoase - cultura, tehnologia, administrația orașului în care trăiau, conducerea, armata, toate arătau că este un fel de nădejde acolo. Dar ei au înțeles că aceasta era o nădejde moartă. Este vorba de cei trei: Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Aceștia, uitându-se la nădejdi spectaculoase, puteau să fie ispitiți de oferta lor, de avantajul acestei nădejdi din lumea aceasta. Trecând peste acestea, ei aveau altă nădejde în care se încredeau, care nu se vedea cu ochii, dar era atât de tare încât mărturisesc: „Și chiar dacă nu ne scapă din cuptorul cu foc, noi tot în Dumnezeul nostru ne încredem”. Aceasta este nădejdea vie.

Nădejdea noastră îl arată pe Dumnezeul nostru. Dacă avem nădejde vie, atunci Dumnezeul nostru este viu. Dar dacă nădejdea noastră este moartă, atunci și Domnul nostru este mort. Este de mirare acest cuvânt?! „Îngerii s-au mirat: De ce-L căutați pe Cel viu între cei morți?” Oare ce credeau cei doi în drum spre Emaus? „Noi credeam... multe lucruri, aveam nădejde în El, dar iată că sunt trei zile... și s-a dus

nădejdea...” Ce nădejde au avut, pe ce fundament era nădejdea lor? La acea vreme nădejdea lor nu era vie...

Dar iată-l pe apostolul Petru cum vorbește după înviere: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care, după marea Lui îndurare, ne-a născut din nou la o *nădejde vie*” (1 Petru 1:3). Nu mai este Petru dinainte de înviere, este un alt Petru cu nădejdea schimbată de puterea lui Dumnezeu. Acesta este omul care primește o nădejde vie, care nu trăiește după slogane bisericești sau auzite de la oameni, ci prin Dumnezeu, care i-a schimbat inima, mintea și a pus în el un Duh nou și statornic, o nădejde care are viața în Isus Hristos.

Dragii mei, avem noi nădejdea aceasta? Când are nădejdea aceasta, Biserica Domnului este pe o fundație solidă pentru că este așezată pe Hristosul cel viu.

Dacă este cineva care nu are nădejdea aceasta,ți spun: Nu intra în panică. Cel care i-a putut schimba nădejdea lui Petru poate să o schimbe și pe a ta. Nu contează cine ești și ce-ai făcut, pentru că nu există stare din care Dumnezeu să nu poată transforma, schimba, reabilita sau vindeca.

Să ne uităm cu nădejdea slavei la Cel ce este viu în veci. Amin.

RUGĂCIUNE PENTRU FRAȚII NOȘTRI DIN AMERICA

Păstor Viorel Iuga

Iubiți frați și surori în Domnul Isus Cristos

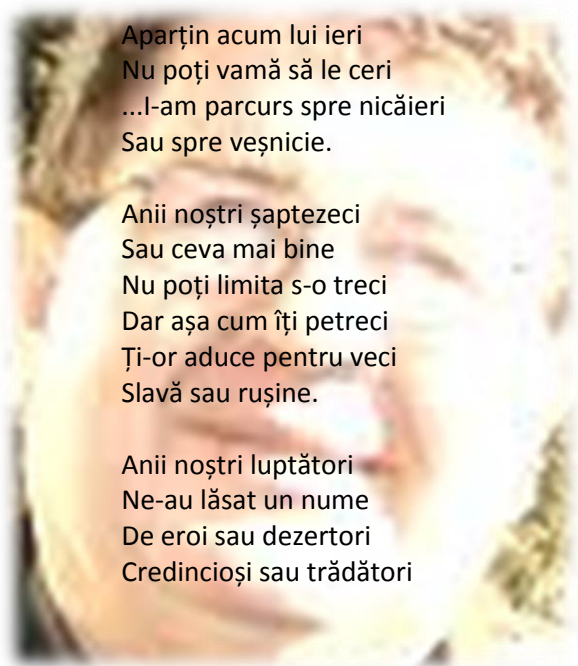
Probabil cei mai mulți dintre noi deja am aflat de decizia pe care a luat-o vineri, 26 iunie 2015, Curtea Supremă de Justiție din SUA. Din nefericire, cu un vot de 5 la 4 Curtea a decis legalizarea căsătoriilor între persoanele de același sex. Decizia aceasta trebuie respectată în toate cele 50 de state ale Americii. În acest context dificil, când se legiferează tot mai multe practici care contravin învățaturii clare a Sfințelor Scripturi, îi mulțumim lui Dumnezeu pentru toți frații noștri de credință care și-au exprimat deschis și clar dezacordul față de această decizie. Ne bucurăm de toți cei care au spus răspicat că din punct de vedere al Scripturilor, familia este formată dintr-un bărbat și o femeie care au intrat în legământ pe viață. Apreciam vocile care au reafirmat fără echivoc că familia, respectiv căsătoria, nu a fost legiferată de niciun for, tribunal sau guvern pământesc, ci de Domnul, Creatorul nostru. În consecință, noi nu avem voie să redefinim ceea ce îi aparține lui Dumnezeu. Prevăzând care vor fi consecințele acestei decizii istorice, vă chem cu insistență să ne rugăm în particular, în familie și în adunările noastre, pentru frații și surorile de credință din SUA. Vă chem să cerem Domnului putere, înțelepciune și statornicie lângă învățaturile clare și curate ale Sfințelor Scripturi. Vă chem să cerem protecție pentru copii, discernământ pentru tineri, înțelepciune pentru familii și curaj pentru predicatori. Să ne rugăm și pentru cetățenii Americii! Națiunea aceasta a fost mult timp o binecuvântare pentru multe țări, pentru mulți români și pentru România. Să ne rugăm Domnului ca națiunea aceasta să se întoarcă din nou cu fața spre Domnul și să nu uite principiile biblice pe care a fost clădită și întărită. Chiar dacă vremurile sunt tulburi, vă reamintesc tuturor că avem un Dumnezeu atotputernic, care conduce mersul istoriei. Suntem plini de pace știind că Isus Cristos, Domnul nostru, este viu și ține Biserica în mâinile Lui puternice. Haideți încă o dată să îi mulțumim, să ne liniștim inimile în El și să ne dedicăm mai mult slujirii Lui. Scriptura ne asigură că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său (Romani 8:28). Cu pacea Domnului în suflet, cu decizia pentru o viață personală mai sfântă în minte, cu rugăciuni pentru statornicia fraților de credință pe buze și cu iubire biblică față de toți oamenii în inimă, să ne pregătim temeinic pentru slujire și pentru revenirea Domnului Isus Cristos.

ANII NOȘTRI I

Anii noștri, ani puțini,
Cum se scurg de iute.
Și pe loc de-ai vrea să-i ții,
Tot îți vor scăpa din mâini,
Că-s făcuți din săptămâni
Zile si minute.

Anii noștri de necaz
Cum își sapă cale,
Lăsând cute pe obraz
Jug ce-apasă pe grumaz.
Ce-ai fost ieri, nu mai ești azi
Mergi cu ei la vale.

Anii noștri de dureri
Și de bucurie,

Apartin acum lui ieri
Nu poți vama să le ceri
...I-am parcurs spre nicăieri
Sau spre veșnicie.

Anii noștri șaptezeci
Sau ceva mai bine
Nu poți limita s-o treci
Dar așa cum îți petreci
Ți-or aduce pentru veci
Slavă sau rușine.

Anii noștri luptători
Ne-au lăsat un nume
De eroi sau dezertori
Credincioși sau trădători

Tu te-ntreabă uneori
Cum ți se mai spune.

Anii noștri trecători,
Ani de pregătire,
Din a tinereții zori
Te anunță c-ai să mori,
C-ai să urci sau să cobori
Către nemurire.

Anii noștri... ani de dor
Și de așteptare,
Din al nopții foisor
Cu străjerul veghetor
Ne-ntrebăm - în viitor.
Cât mai este oare?

E IARĂȘI TOAMNĂ...

E iarăși toamnă-n parcul singuratic,
Cad frunze îngălbenite peste tot.
Le-aud căzând și-n sufletu-mi apatic
Și să le adun pe toate nu mai pot.

E toamnă iar, pentru a câta oară,
Cad frunze obosite din castani.
Aștept și eu de mult o primăvară,
Dar numai toamne bântuie prin ani.

Și ce-i mai rău, că iarna mă pândește
Cu ochi sticloși, cu chipul ei livid.

Atunci eu simt cum trupu-mi se răcește
Și obosite pleoapele se-nchid.

Și mă întreb, acesta e finalul,
Al vieții ce pulsează-n pomi și flori?
Să fie oare moartea terminalul,
Iar noi să fim macabri călători?

Dar nu contează câte frunze moarte
Sub straturi de zăpezi vor putrezi.
În ramuri, viața seva și-o împarte;
Și totuși, primăvara va veni!

DIN ALBUL FULGILOR DE NEA

Din albul fulgilor de nea,
Să-mi împletesc veșmânt aș vrea -
Și să îl port imaculat
În lumea negrului păcat,
Neîncetat, neîncetat!

Cum dansul fulgilor zglobii,
Încântă iarna pe copii,

Plutind din cer, către pământ -
Și eu pe oameni să-i încânt,
Prin traiul sfânt, prin traiul sfânt!

Din puful fulgilor de nea,
Eu aripi să îmi fac, aș vrea
Să zbor din lumea cu suspin,
Spre cer, de unde fulgii vin,
În zborul lin, în zborul lin!

LAMENTAȚIE IMAGINARĂ

„Cheamă-Mă și-ți voi răspunde; și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști.” Ieremia 33:3

Eram de strajă, în turnul de veghe, și stăteam de vorbă cu Dumnezeu într-o dimineată, devreme. Îi spuneam Domnului rugăciunile mele și cererile mele și mulțumirile mele. Gândurile m-au dus prin Biblie și s-au oprit la o poruncă dată de Domnul prin apostolul Pavel: „femeia să nu vorbească în adunări...” și iar: „femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea... să stea în tăcere!” Mi-am ridicat ochii în sus: „De ce, Doamne...? Iată că eu cunosc femei foarte înțelepte, care pot să învețe și pe alții; cum vine asta...? De ce să stea în tăcere...?”

De ce oare apostolul Pavel a scris porunca aceasta? În ce împrejurare, în ce condiții, în ce timp...? Tare mult mă frământam nedumerit, făcând diferite comparații între diferiți bărbați și diferite femei. Deodată, cuprins de un fior, am șoptit:

Evrika!!! Îl sun pe Pavel! Să mă lumineze el! Îl sun pe Pavel! Și imediat: Doamne...! Mi-am pierdut mințile... Cum să-l sun pe Pavel? E mort de aproape 2000 de ani. Mi-am pierdut mințile...!

Dar, iată că mi-a apărut într-un colț al memoriei un pasaj din Scriptură: *Cheamă-Mă și-ți voi răspunde...* Dumnezeu vorbește... *Cheamă-Mă...* În engleză scrie: *Call to Me... Call Me...* De ce nu *Ring Me... Call Me*, *ring Me* este același lucru. *Cheamă-Mă și-ți voi răspunde*, zice Domnul Dumnezeu, cel Atotputernic.

CHEAMĂ-MĂ!!! O.K!

Alo! Doamne! Alo! Alo!!! Doamne ascultă rugăciunea mea... Ascultă plângerea mea... Oh! De-aș avea capul plin de apă... Aș plânge pentru poporul meu și lacrimile mele s-ar face ca un

izvor de apă înaintea Ta. Plâng pentru poporul meu... Căci am plecat de acasă să trăim mai bine și iată că am ajuns ca struții în pustiu. Ne-am îmbogățit și suntem săraci, mâncăm și suntem flămânzi, credem în Dumnezeu și suntem păgâni... Plâng pentru poporul meu, căci Te-ai depărtat de noi, O, Doamne...

Alo! Alo! E glasul Domnului. Alo...Sunt aici, lângă ochii voștri, lângă inimile voastre, lângă buzele voastre... Sunt aici, așa cum am fost întotdeauna. Eu nu mă schimb! Eu sunt sfânt și voi trebuie să fiți sfinți!

Cu greu mai pot răspunde:

Sfinți... Cine să fie sfinți...? Noi?! Dar nu avem timp, Doamne. Noi muncim, alergăm, vindem, cumpărăm, călătorim, ne distrăm, furăm, dăruim. Facem petreceri, mai dăm și de pomână, tăiem porcul la Crăciun, și înroșim ouă de Paști... Cum stăm, Doamne...? Alo...?

Răspunsul vine din suluri vechi de Carte scrisă cu penița profeților cu mii de ani în urmă:

Ți s-a arătat, omule, ce este bine și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli umil cu Dumnezeul tău.

Alo, alo, Doamne, ce vorbă-i asta...? Dreptatea, mila, umilința... Doar ne tragem din împărății Romei... Trăim în secolul 21... Dreptatea, mila, umilința, ce-i asta, Doamne...? Nouă ne place războiul, aventura, bogăția și slava, aur și diamante. Alo, alo... cum stăm, Doamne...?

Rău! Dar eu nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să trăiască. Întoarceți-vă dar la Dumnezeu și veți trăi! – zice Domnul Dumnezeu.

Întoarce-ne Tu și ne vom întoarce, căci n-avem putere, Doamne, suntem străini, suntem departe de casă, nici cale de întoarcere nu mai este; 12 milioane de suflete din poporul meu suntem împrăștiți printre străini, în lumea largă... întoarce-ne Tu, Doamne.

Cheamă-Mă și-ți voi răspunde, zice Domnul, *și voi aduce înapoi pe prinșii de război ai poporului tău. Nu te teme!*

O, Doamne, cum să nu mă tem...? Suntem loviți din toate părțile, de diavol, de oameni, de noi înșine, de alcool, de divorțuri, sinucidere și boală, omor, lăcomie și necunoaștere de Dumnezeu. Arată-ne Doamne căile Tale și povățuiește-ne în adevărul Tău, nu-ți aduce aminte de greșelile noastre din tinerețe și iartă-ne, iartă-ne... iartă-neeee... Alo, alo... mă auzi, Doamne...? Mai sunt pe firul Tău...?

Te aud și te voi auzi, te-am purtat și te voi mai purta pe tine și pe poporul tău, căci, iată, Eu stau la ușă și bat, dacă aude cineva glasul Meu și-Mi deschide ușa, voi intra.

Eu stau la ușă și bat...

la ușă și bat...

și bat...

Când îmi vei deschide ușa?! Alo, Alo...

Se luminase de ziuă când am terminat convorbirea telefonică cu Dumnezeu. Am deschis ochii. Eram în spatele ușii. Zăvorul era tras. Am privit prin geam; o umbră se destrăma în aburul dimineții; un ecou vibra aerul lunecos:

Eu bat...

Eu bat...

bat...

Constantin Oprănescu
Perth. WA. 2000

În competiția privindu-i pe „marii români”, printre finaliști se află un nume care încurcă pe toată lumea: RICHARD WURMBRAND. Ochi mirați, umeri ridicați, deși în cauză se află o mare personalitate a lumii creștine, „frate” de neam și de convertire cu Steinhardt. Pentru că am avut șansa și fericirea să-l cunosc pe pastorul Wurmbbrand și, mai ales să-l aud predicând într-o biserică neoprotestantă din București, reiau un interviu pe care mi l-a acordat în 1993. Mărturisesc cu mâna pe suflet: niciodată, în viața mea, eu nu am auzit vreun preot vorbind cu atâta ardoare despre Cristos. Nimeni nu l-a exprimat niciodată, atât de aievea realitatea. Acolo, în biserica întunecoasă, Richard Wurmbbrand Îl materializase, de-a dreptul, cu iubirea și adorația lui. Isus era „de față”, întrupat printr-o credință uriașă. Expresie supremă a crezului său, Mântuitorul i Se revelase în închisoare, ajutându-l să depășească chinurile cumplite la care fusese supus. De dragul prezenței Lui, bătrânul păstor ar fi luat oricând de la capăt supliciu, numai pentru a-L mai putea atinge pe Domnul, dincolo de gratiile ferestrei, cu sufletul său întărit și eliberat de mortificarea trupească. Un om minunat!

Întruchiparea bunătății extreme, a toleranței, a adevăratei iubiri. Dar și un militant al credinței creștine, care și-a pus viața în pericol, pentru a face ca învățătura lui Cristos să ajungă acolo unde era așteptată: în Munții Chinei sau în deșerturile Saharei. Richard Wurmbbrand se află acum în cer. Sunt onorată că m-a băgat o clipă în seamă, cât a fost pe pământ.

Convertirea

- Domnule Wurmbbrand, aveți faima de a fi unul dintre cei mai mari predicatori creștini ai lumii contemporane, o afirmație la care subscriu, întrucât

am avut șansa să vă ascult la Biserica Baptistă din București. Un mare predicator și misionar creștin, de origine... evreu. Când și cum ați trecut de la ritul mozaic la creștinism?

- Am crescut într-o casă unde nu se practica religia, deși părinții erau amândoi evrei. Tata a murit când eu eram foarte tânăr. Când tatăl moare, la evrei este obiceiul ca un copil să spună obligatoriu o rugăciune pentru odihna mortului. Rugăciunea se rostește la sinagogă. Ea trebuia rostită în ebraică, limbă pe care n-o cunoșteam. Am mers la sinagogă și am spus de trei ori pe zi acea rugăciune. M-a mirat faptul că nimeni nu mi-a spus nimic despre Dumnezeu acolo, în sinagogă. Rosteam rugăciunea aceea automat.

Atunci s-a întâmplat că la rabin a venit, în prezența mea, un om plângând. El l-a rugat pe rabin să se facă rugăciuni în sinagogă pentru fata lui, în vârstă de 12 ani, care este bolnavă pe moarte. Atunci rabinul i-a oprit pe cei care erau în sinagogă, cerându-le să mai facă o rugăciune. L-am văzut pe omul acela rugându-se cu atâtea lacrimi pentru fata lui!

Mergând a doua zi să spun din nou rugăciunea, același om a venit la rabin să-l cheme la înmormântarea fiicei lui. Întristat, m-am dus la rabin și l-am întrebat ce fel de Dumnezeu este acela care a lăsat să moară fetița aceea, fără să fie impresionat de lacrimile cu care tatăl ei s-a rugat pentru ea. „Pleacă, de-aici, vagabondule!”, a strigat la mine rabinul. Țasta a fost singurul răspuns pe care l-am primit de la el. Am plecat. Cu asta s-a terminat relația mea cu sinagoga.

M-am dus la o biserică ortodoxă, am văzut lumea intrând acolo cu lumânări aprinse, am intrat de curiozitate, se afla în cartierul meu din București, unde eram cunoscut. Văzându-mă, o doamnă nu s-a ferit să i se adreseze altcuiva, tare, așa ca să aud: „Ce caută aici puiul ăsta de jidan scârbos?” Am plecat și de acolo, și cu asta s-au terminat relațiile mele cu religia. Apoi, pe măsură ce am crescut, am vrut tot mai mult să aflu ce înseamnă, de fapt, credința, de ce nu explică nimeni, în nici o biserică, ce este Dumnezeu?

Intram în biserică, ieșeam din biserică, nimeni nu mă oprea să-mi spună: tinere, uite, asta înseamnă Dumnezeu! Eram un tânăr meditativ. Îmi plăcea de mic să fac plimbări singuratic prin cimitire, inscripțiile de pe morminte mi-au atras atenția asupra

nimicniciei lumii. Cutare a fost general și a murit. Cutare a fost mare poet și-a murit. Cutare a fost bancher și a murit. Și mă întrebam: ei, și cu asta se termină?

La unele morminte, mai plângea cineva. La altele, nu mai exista nici piatra. Nimeni nu venea s-aprindă o lumânare. Și-mi ziceam: cândva o să zac și eu într-un asemenea mormânt. Puțin o să mă plângă mama, dar mama o să moară și ea. O fată, poate. Dar o să moară și ea. Și-o să zac aici, în mormânt. Ce mă interesează comunism, capitalism, monarhie sau republică? Nu mă interesează religia, dar nici ateismul nu mă interesează, dacă totul se termină cu asta! Apuci la repezală câteva plăceri, dar câte poți să apuci?

Viața nu are niciun fel de sens dacă, după ea, nu urmează nimic. Aș fi vrut să găsesc un partid care să dea tinerețe fără de bătrânețe și viață fără de moarte. Și l-am găsit! Într-o vară, eram tânăr căsătorit, am mers împreună cu soția mea, Sabina, într-un sat de lângă Brașov, în Săcele, și acolo era un dulgher sas. El era foarte credincios și, deși în timpul acela nazismul începuse deja să se afirme în Germania, și între nemți și evrei se căscase o prăpastie de netrecut - el se ruga lui Dumnezeu: „Doamne, Tu care îi iubești pe toți oamenii, indiferent de rasă, fără să faci nicio

deosebire, ajută-mă să aduc un evreu la credință. La mine în sat nu sunt evrei, eu sunt bătrân, bolnav, nu pot să merg să-i caut, adu-mi tu un evreu la mine în sat și-l voi îndrepta spre credință”. Iar Dumnezeu nu i-a ascultat rugăciunea, și în loc să-i aducă un evreu, i-a adus doi, pe nevastă-mea și pe mine.

Dumnezeu nu împlinește niciodată o rugăciune, ci îți dă mereu ceva mai bun decât îți dorești tu. Și bătrânul sas mi-a dat atunci un Nou Testament și am rămas uimit. Acolo, înainte să-L întâlnești pe Isus, o întâlnești pe Maica Domnului. Eu n-am mai întâlnit o asemenea ființă devotată și cucernică și care nu vrea să obțină nimic, ci totul dăruiește. Pe urmă am citit despre Ioan Botezătorul, și tot așa: el se născuse cu o situație materială bună, căci preoția era ereditară în Israel. Dacă erai la Ierusalim și aveai o parohie bună, toată viața o duceai bine. Și el lasă toate și se duce în pustie ca să se dedice oamenilor. Am descoperit o altă lume, o lume fără de „eu”. Pe urmă vine Isus care lasă cerul pentru pământ, pentru păcătoși, ei Îl batjocoresc, El îi iubește, pe cruce Se roagă încă pentru ei. El m-a captivat.

- Atunci v-ați convertit?

- Da, așa s-a produs convertirea...

Va urma.

Legende și povești

Comunitatea bucureșteană a lui Richard a trezit interesul multora. Unii găseau în ea atmosfera intimă a caselor de inițiere, alții considerau că în ea se oglindește stilul de viață al primelor comunități protocreștine.

Cu prilejul unei slujbe, în auditoriu s-a așezat și un cunoscut fabricant de postav. Richard vorbea tocmai de nemărginita grijă a lui Dumnezeu față de noi, pomenind și de vrăbiile din evanghelii pe care Domnul lumii le știe, pe fiecare, când musafirul a intervenit pe neașteptate:

- Dumnezeul dumitale, atât de grijuliu, își ține slujitorii în haine atât de ponosite?

- Dumnezeul meu, a răspuns fără pic de surprindere păstorul Wurmband, i-a poruncit demult fabricantului, aici de față, să-mi trimită stofă pentru un rând de haine noi, dar acest fabricant nici până acum nu s-a supus poruncii.

Episcopul și preotul său

Richard a apărut pe neașteptate la episcopul evanghelic, un sas din Sibiu, pentru spovedanie. A pășit în birou cu o neliniște în suflet. Episcopul l-a primit cu o explozie de bucurie, și i-a zis:

- Ce bine, Richard, că ai venit! Mă apasă un păcat greu și aș vrea să ți-l mărturisesc.

Și episcopul a înșirat niște păcate, tocmai pe acelea pe care voia Richard să i le mărturisească.

Ferenc Visky - 70 de povestiri despre pușcărie și prietenie

„Domnul să vă înmulțească harul și binecuvântările pe ogorul Evangheliei!

Trăim vremuri de crize. Criza lipsei de dragoste față de Dumnezeu și a dragostei față de frați și față de lumea pierdută în păcate și stricăciune e aproape în toate Bisericile. O stare de moleșeală, de adormire spirituală a pătruns pe nesimțite și în Bisericile noastre, nu numai în cele oficiale. Unele au încă o prezență frumoasă, dar lipsește puterea și lipsește roada. Unii, obosiți, au suspendat un serviciu de închinăciune de duminică după masă, căci poporul nu venea la Casa Domnului. Prin anii 1945- 1950, noi aveam trei servicii pe Duminică, și adunările erau ticsite.

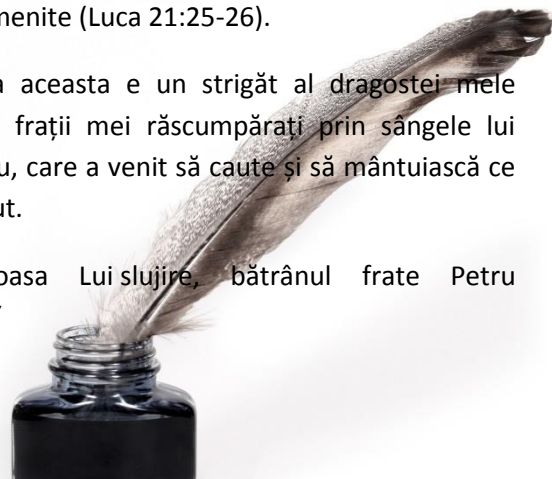
Ce s-a petrecut? Fără să ținem seama, s-a dezvoltat gustul de predicatorie. Și Duhul Sfânt și orele de rugăciune erau tot mai neglijate. Se puneau un frate mai slăbuț să o conducă. Și tinerii au început să lipsească, pentru că păstorul însuși lipsea. Era prea ocupat. Ori forța Bisericii nu stă în oratorie, ci în rugăciune. Și iată, pe nesimțite, am ajuns la o stare de răcire a dragostei, un fel de apostazie (2 Tim.3:5). Unii vor zice: „Am ajuns la ceea ce s-a profetizat”. Nu, nu trebuie să gândim așa. Nu noi suntem în funcție de proorocie, ci Duhul profetic a știut mai dinainte cum vor fi unii și a dat înștiințarea, ca noi să nu ajungem în acea stare.

Dumnezeu e Izvorul Dragostei, a căldurii spirituale. Prin îndepărtarea treptată de El, am ajuns la un formalism uscat. Rugăciunea nu poate fi substituită cu nimic. Ea e părășia prin Duhul Sfânt cu Dumnezeu nostru mare. Celelalte, fără ea, devin surrogate. Nu e de mirare că nu îi mai e căutăm pe cei pierduți. În cele mai multe locuri, la botez, sunt doar unii copii de-ai pocăiților, și din aceia unii fără nașterea din nou. Când nu e părășia sfințitoare cu Dumnezeu Preasfânt, valuri de păcătoșenie inundă bisericile: prefăcătorie, minciuni, plăceri, avorturi, divorțuri, dușmăanii. Și Biserica nu mai e Biserică, ci sinagogă a Satanei. Trebuie să ne trezim, să ne pocăim. Realitatea trebuie să ne zdrobească inimile. Înapoi, conform Cuvântului, la post și rugăciune. E vreme târzie. Venirea Domnului e mult mai aproape. Și ce mare e răspunderea noastră!

Fiecare să înceapă cu el. Dați valoare rugăciunii personale. Domnul Isus a zis: „Intră în odăița ta, închide ușa”, adică izolează-te de toate. Lasă televizorul, lasă internetul și toate afacerile. Privește-te pe tine în lumina LUI, smerește-te și roagă-L ca prin Duhul Sfânt să te facă o forță spirituală pentru ridicarea Bisericii și pentru mântuirea multor păcătoși. Hotărăți cu Biserica zile de post și rugăciune. Topiți-vă în fața LUI pentru răcirea dragostei. În toate trezirile spirituale, Dumnezeu s-a folosit de oameni ai rugăciunii. Fiți la îndemâna Lui. El așteaptă și vrea aceasta. Și lumea pierdută așteaptă după trimiși ai lui Dumnezeu, care să-i ia de mână, ca îngerii pe Lot, și să-i scoată din Sodoma de azi. El e gata pentru lucrări nemaipomenite (Luca 21:25-26).

Scrisoarea aceasta e un strigăt al dragostei mele către toți frații mei răscumpărați prin sângele lui Dumnezeu, care a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.

În Glorioasa Lui slujire, bătrânul frate Petru Popovici “

UN BOB DE GRÂU
Constantin Oprănescu

Îți mulțumesc, O, Doamne Sfinte
Că pâinea zilnică mi-ai dat.
„Cui mulțumești? Hei, fii cu
minte!”

Un duh străin m-a înfruntat.

„Ce-ai aduci atâta reverență
Și slava ta o dai la Altul?
La cât te scoli de dimineață?”

Eu am răspuns: „la ora patru”.

„Și-apoi, din zori și până-n seară
ce învârtești?” „Muncesc din
greu”.

„Și pentru pâinea asta-amară
Tu-l mulțumești lui Dumnezeu?

Ha! Ha! Dă mulțumire multă
Picioarelor care te poartă
Și mâinilor care frământă
Plămada albă din covată.

Tu ești acel ce porți povara
Blestemului cel vechi și greu.

Tu meriți lauda și fala.

De ce-L slăvești pe Dumnezeu?

De ce nu te închini la soare
Ce de pe boltă te-încălzește?
Pământul ce-l calci în picioare,
Sărută-l, că el te hrănește.

În loc să te înalți pe tine
Tu-l mulțumești lui Dumnezeu

Pentru un colț uscat de pâine
Ce-ai scos-o prin efortul tău,
stropită cu sudoarea ta?

Mă faci să râd... Ha, Ha, Ha,
Ha!!!”

Când s-a sfârșit această zarvă,
O clipă fără să aștept,
Un bob de grâu am scos în grabă
Din buzunarul de la piept.

Un bob de grâu purtam cu mine
De mii de ani, ca legământ,
Simbol al dragostei divine
Și-al abundenței pe pământ.

Eu nu pentru postava plină,
Nu pentru cocă-am mulțumit,
Nu pentru praful de făină
Sau drojdia ce l-a dospit.

Nu pentru un ulcior cu apă,
Nu pentru pulberea de sare,
Nu pentru flacăra din vatră
Îmi plec genunchii-n închinare.

Dar pentru bobul fără seamăn
Ce poartă-n el mister divin,
Cu mulțumire și cu teamă
În fața Domnului mă-închin.

Amin.

BARUCH HASHEM – O POVESTE EVREIASCĂ

Zi de zi, prin fața școlii evreiești, un bătrân cărauș trecea cu gălețile lui pline cu apă. Rabbi Israel Baal stătea adesea în fața intrării în școală și vorbea cu elevii săi. Când îl vedea pe bătrânul cărauș, își întrerupea conversația și-l întreba: „Cum o mai duci astăzi?” În mod obișnuit, căraușul dădea binețe cu un răspuns politic: „Baruch Hashem!” – Binecuvântat fie Dumnezeu! – și își vedea de drum.

Dar într-o zi, la întrebarea „Cum o mai duci”, el răspunse: „Cum s-o mai duc? Nu bine! Nu! Zi de zi duc aceste găleți grele. Spatele mă doare, îmbătrânesc... Și aceste case noi construite la capătul orașului au făcut drumul anevoios și lung, și eu sunt atât de obosit, atât de obosit...” Și, slobozind un oftat, omul ridică gălețile și plecă trăgându-și picioarele obosite.

Peste câteva zile, rabinul se afla din nou în fața sinagogii cu elevii lui când căraușul de apă trecu iarăși. „Berel, mă bucur să te văd, cum o mai duci astăzi?” Căraușul se opri în loc. Acum fața lui strălucea. „Baruch Hashem, Rabbi, o duc bine. Am de lucru, pot câștiga cele necesare să-mi hrănesc familia. Aceste case noi de curând construite, au nevoie de multă apă, și asta înseamnă venituri în plus pentru mine. Baruch Hashem! Mulțumesc de întrebare. Căraușul a pornit bucuros la drum.

Elevii au rămas uimiți. Cum de era căraușul acesta atât de bucuros, și totuși purta aceleași încălțări rupte, iar gălețile lui cu apă erau tot așa de grele ca și mai deunăzi?

Rabbi și-a privit elevii, știind ce era în mintea lor. „Ați auzit ce tocmai a spus bătrânul Berel?”, i-a întrebat rabinul. „A spus: Baruch Hashem, binecuvântat fie Dumnezeu! Aici este secretul. Chiar dacă viața este grea, avem atât de multe lucruri pentru care să fim mulțumitori. Gălețile lui Berel sunt la fel de grele azi cum erau și acum câteva zile, dar perspectiva lui este alta: „Baruch Hashem!”

„Eu strig: «Lăudat să fie Domnul!» și sunt izbăvit de vrăjmașii mei” (Psalmul 18:3).

Din predica păstorului Teofil Ciortuz, la Ziua Mulțumirii

Pe data de 31 Mai 2015, Prima Biserică Baptistă din Melbourne a sărbătorit ziua recoltei. Păstorul Teofil Ciortuz a adus la lumină încă odată taina belșugului: „O inimă mulțumitoare! Tot ce avem, este un dar al Domnului”.

Tu cercetezi pământul și-i dai belșug, îl umpli de bogății. Tu le dai grâu, pe care iată cum îl faci să rodească:
    îi uzi brazdele,
    îi sfărmi bulgării,
    îl moi cu ploaia,
și-i binecuvântezi răsadul.
Încununezi anul cu bunătățile Tale,
și pașii Tăi varsă belșugul”
Psalmul 65

Baruch Hashem! DOMNUL FIE LĂUDAT!

*Acum iată, aduc cele dintâi roade, din roadele pământului, pe care mi le-ai dat Tu, Doamne.
(Deuteronumul 26:10)*

„Iosua și Caleb”
În Valea Eșcol

Daniela Ion, Perth

Cuvântul „Biserică” își are originea în limba greacă -ekklesia - care înseamnă „adunare”. Cuvântul eklesia apare în Atena antică, cu referire la adunarea poporului. Totuși conceptul religios de Biserică apare pentru prima dată în Septuaginta, versiunea grecească a Vechiului Testament, de 25 de ori, în cărțile istorice și în psalmi. Noțiunea de „Biserică” o întâlnim pentru prima dată în *1 Samuel 17:47*: „*și toată adunarea, (Biserica), aceasta va ști că Domnul nu mântuiește prin sabia, nici prin sulită; căci lupta este a Domnului și El vă dă în mâinile noastre.*”

Mulți spun sau gândesc că... „Sunt creștin și nu am nevoie ca să merg la Biserică în fiecare săptămână. Pot asculta o predică acasă, uitându-mă la televizor la un program creștin.” Întrebarea este cum va putea cineva să crească spiritual dacă se izolează. Cel care se izolează nu va putea crește spiritual doar uitându-se la televizor la un program creștin. Mulți oameni nu vor să mai vină la Biserică pentru că cineva i-a ofensat sau i-a rănit atât de tare că nu și-au mai putut reveni. În orice loc se întâlnesc mai mulți oameni, fie că sunt la Biserică, fie că sunt în altă parte, vor fi divergențe și conflicte. Singura Biserică care nu ar avea probleme ar fi Biserica în care nu este nimeni!

Acest conflict a început de când a intrat păcatul în Grădina Edenului și continuă până în zilele noastre.

Prin răstignirea lui Isus totul s-a schimbat: El ne poate uni acum pe toți. Vă rog nu vă izolați, deoarece cu cât vă veți izola, cu atât veți avea mai puține oportunități ca să creșteți spiritual și să vă maturizați! De ce este atât de important să mergem cu regularitate la Biserică?

Unul din motivele pentru care ar trebui să mergem la Biserică este acela de a ne întâlni cu Dumnezeu. Cuvântul Domnului ne spune „*să ne apropiem cu o inimă curată și cu o deplină siguranță a credinței*” (*Evrei 10:22*). Ce înseamnă acest lucru? Când ne predăm inima lui Isus, spiritul nostru are nevoie să fie aproape de Domnul Isus pentru a putea crește. „Inima curată” și „deplina siguranță a credinței” vor crește în mijlocul celor care cred, și sunt aproape de Dumnezeu.

Al doilea motiv pentru care trebuie să mergem la Biserică este acela că dacă vom fugii de Dumnezeu, inamicul nostru va încerca orice ca să ne împiedice să ne apropiem de Isus. *„Fiți treji și vegheați, pentru că potrivnicul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.”* (*1 Petru 5:8*)

În timpul săptămânii putem fi descurajați de ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Dacă vom veni la Biserică, Dumnezeu ne va curăța de orice gând rău și îndoiala. Domnul Isus este prezent și ne așteaptă. De asemenea, creștinii merg la Biserică pentru a fi împreună unii cu alții. „Frățietatea” este la temelie oricărei Biserici. Când mergem la Biserică avem șansa de a ne încuraja unii pe alții, de a ne reaminti unii altora marile promisiuni făcute de Dumnezeu. Când Dumnezeu ne-a promis ceva printr-o profeție, prin Cuvântul Său, sau printr-o viziune, atunci când noi putem avea îndoieli cu privire la promisiunile Domnului, fratele sau sora care este aproape ne va încuraja. Să ascultăm de Domnul care ne-a spus „*să veghem unii asupra altora...*” (*Evrei 10: 24-25*).

Un alt motiv pentru care trebuie să mergem la Biserică este acela că acolo este casa lui Dumnezeu și este locul apartenenței noastre. *„Păzește-mă ca lumina ochiului, ascunde-mă sub umbra aripilor Tale”* (*Psalom 17:8*).

Biserica lui Isus Hristos ne va ajuta să ne dăm seama care este scopul vieții noastre și ne va ajuta să înțelegem că nu suntem singuri în această bătălie spirituală.

Când cineva este rejectat, abandonat sau neglijat, Biserica lui Isus îi va arăta o dragoste necondiționată. Dragostea este cel mai puternic mesaj pe care Biserica lui Isus îl poate arăta unei lumi păcătoase. Când noi mergem la Biserică și vrem să fim unul din vasele de lucru ale Domnului, noi facem parte din cea mai importantă lucrare a lumii, aceea de a aduce speranța și salvarea pentru cei pierduți în întuneric.

Iubite cititor, dorești să faci parte din această lucrare importantă? Dacă da, te rog vino azi în Casa Domnului!

A Good Requirement

He has showed you, O man, what is good. And what does the LORD require of you? To act justly and to love mercy and to walk humbly with

your God. (Micah 6:8)

For it is by grace you have been saved, through faith and this not from yourselves, it is the gift of God. Not by works, so that no one can boast.

For we are God's workmanship, created in Christ Jesus to do good works, which God prepared in advance for us to do.

Ephesians 2:8-10

Classic Commentary

Those who are fully convinced of sin, and of their misery and danger by reason of it, would give the entire world, if they had it, for peace and pardon. Yet they do not offer aright. The sacrifices had value from their reference to Christ; it was impossible that the blood of bulls and goats should take away sin. And all proposals of peace, except those according to the gospel, are absurd. They could not answer the demands of Divine justice, nor satisfy the wrong done to the honour of God by sin, nor would they serve at all in place of holiness of the heart and reformation of the life.

Men will part with anything rather than their sins; but they part with nothing so as to be accepted of God, unless they do part with their sins. Moral duties are commanded because they are good for man. In keeping God's commandments there is a great reward, as well as after keeping them. God has not only made it known, but made it plain.

The good which God requires of us is, not the paying a price for the pardon of sin and acceptance with God, but love to himself; and what is there unreasonable, or hard, in this? Every thought within us must be brought down, to be brought into obedience to God, if we would walk comfortably with him. We must do this as penitent sinners, in dependence on the Redeemer and his atonement. Blessed be the Lord that he is ever ready to give his grace to the humble, waiting penitent.

(Adapted from Matthew Henry's Concise Commentary on the Whole Bible, Micah 6.)

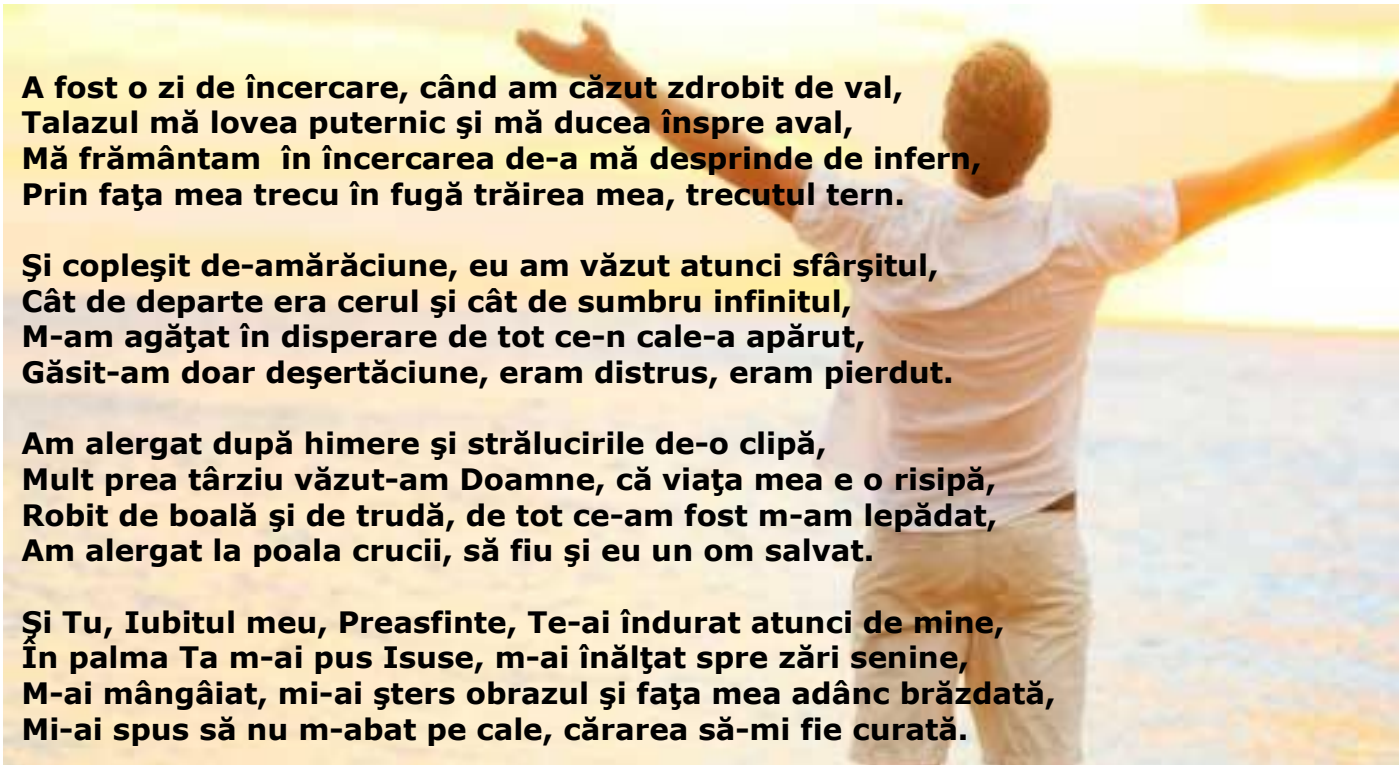
A Thought to Keep

We would rather be good employees, helpful volunteers, and even generous givers before we give up our secret sins. But the Lord will not be satisfied with any sacrifice except our hearts. When we humble ourselves before him, he is always ready to accept us.

BibleStudyTools@crosswalkmail.com

A FOST O ZI

Luci Boltasu

**A fost o zi de încercare, când am căzut zdrobit de val,
Talazul mă lovea puternic și mă ducea înspre aval,
Mă frământam în încercarea de-a mă desprinde de infern,
Prin fața mea trecu în fugă trăirea mea, trecutul tern.**

**Și copleșit de-amărăciune, eu am văzut atunci sfârșitul,
Cât de departe era cerul și cât de sumbru infinitul,
M-am agățat în disperare de tot ce-n cale-a apărut,
Găsit-am doar deșertăciune, eram distrus, eram pierdut.**

**Am alergat după himere și strălucirile de-o clipă,
Mult prea târziu văzut-am Doamne, că viața mea e o risipă,
Robit de boală și de trudă, de tot ce-am fost m-am lepădat,
Am alergat la poala crucii, să fiu și eu un om salvat.**

**Și Tu, Iubitul meu, Preasfinte, Te-ai îndurat atunci de mine,
În palma Ta m-ai pus Isuse, m-ai înălțat spre zări senine,
M-ai mângâiat, mi-ai șters obrazul și fața mea adânc brăzdată,
Mi-ai spus să nu m-abat pe cale, cărarea să-mi fie curată.**

**Înfiorat de-atâta milă, de dragoste nemărginită,
Ființa mea ingenunchează, a Ta iubire infinită
Și Duhul Tău, sculptează încă și modelează eul meu.
Îți mulțumesc pentru iertare, ești Domnul meu și Dumnezeu.**

**Încerc în fiecare clipă să-Ți fiu pe plac, să fiu ca Tine,
Deși e mare depărtarea, eu știu că ești mereu cu mine.
În înălțimile albastre, când ceru-mbrățișează zarea,
Te văd pe Tine Dumnezeu, Îți văd mărirea și splendoarea.**

**M-agăț și-acum, când barca vieții se clatină și stau să cad,
Dar sunt atent la ce e-n juru-mi, alerg spre Cer nu înspre iad.
Alegerea este e a noastră, doar cât ești viu poți să alegi,
Gândit-ai tu prieten dragă, când vei pleca, unde-o să mergi?**

**A fost o zi de încercare, când am căzut zdrobit de val,
Talazul mă lovea puternic și mă ducea înspre aval.
Azi copleșit de bucurie, văd cu alți ochi viața, sfârșitul,
Cât de aproape este cerul și ce lumină-I infinitul.**

14 Martie 2012, Barcelona

"Cu Dumnezeu alături și sprijinindu-te pe brațul Său poți înfrunta orice îți stă în cale."

*Nu cunosc calea care mă conduce la El, dar cunosc Călăuza care mă conduce. De ce să mă mai tem?
(Martin Luther)*

IUBIȚI FRAȚI ȘI SURORI,

Nădăjduim că sunteți bine, sănătoși, și ne rugăm ca harul și pacea să vă fie înmulțite.

Dorim să vă invităm să fiți parteneri cu Radio Vocea Evangheliei – Timișoara, în acest proiect de evanghelizare pentru întreaga Românie: *Proiectul 24 000 de școli pentru Hristos.*

Cu ajutorul Domnului, vrem să trimitem câte un colet evanghelistic în toate unitățile de învățământ din România. Asta înseamnă: școli, grădinițe, licee, universități, școli profesionale, biblioteci.

Pornografia, avortul, evoluționismul și imoralitatea sexuală distrug generația de astăzi, generație în care Dumnezeu ne-a așezat PE NOI să fim sare și lumină. Plângem pentru generația aceasta ! Credem că Domnul Dumnezeu nostru iubește nespus de mult Romania și se bucură dacă o cât de mică sămânță a Evangheliei va ajunge la directorii tuturor unităților de învățământ din țara noastră.

Aceste colete conțin (cu unele variații):

- 1 Nou Testament
- 1 carte „Pornografie și dependență de Internet - o viață în minciună”
- 1 carte despre Avort – „Ce nume i-ai da copilului tău nenăscut?”
- 1 carte despre Evoluționism și Creaționism, scrisă de fratele Pitt Popovici
- 1 carte de mărturie „Vieți transformate”, de la Radio Vocea Evangheliei Timișoara
- 1 broșură „Ce s-a întâmplat de fapt de Paști”
- 1 broșură „Cuvântul lui Dumnezeu pentru astăzi”
- 1 CD cu emisiuni pentru copii de la Trans World Radio
- 1 tractat evanghelistic
- 4 CD-uri cu emisiuni de la Radio Vocea Evangheliei Timișoara
- 1 carte de apologetică creștină „Mai mult decât un simplu tâmplar” de Josh McDowell
- 1 CD cu filmul „Isus” de la Alege Viața (Campus Crusade Romania)

Follow-up la acest Proiect uriaș vor face frații noștri de la Alege Viața (Campus Crusade Romania).

Rugați-vă împreună cu noi.

Ne rugăm Domnului să ne ajute să finalizăm acest proiect uriaș. Atunci nu vom putea decât să ne prăbușim înaintea Domnului și să-I mulțumim.

Dar dincolo de planurile noastre, vrem să mergem în ritmul Domnului și după planul Lui !

PENTRU DONAȚII

Cont EURO

pe www.rve-timisoara.ro la rubrica DONATE
Se poate plăti prin PayPal, cu VISA, MasterCard,
American Express, Discover

Specificatia: 24000 DE SCOLI PENTRU CRISTOS

Cont \$US

În contul: RO80 RNCB 0249 0492 5371 0004 -
USD

Contul este deschis la Banca Comercială
Romană - BCR - sucursala Timișoara, Timiș,
România.

BIC sau SWIFT code: RNCB RO BU

Beneficiar: SC VOCEA EVANGHELIEI Timișoara

Specificatia: PENTRU PROIECTUL 24000 DE ȘCOLI PENTRU CRISTOS

Cont LEI românești:

Cont BCR RO45 RNCB 0249 0492 9580 0001

Asociația Radio Vocea Evangheliei - Sucursala Timișoara - CUI 10411909

Specificatia: PENTRU PROIECTUL 24000 DE ȘCOLI PENTRU CRISTOS

Ioan Ciobota ciobotaioan3@yahoo.com

Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale și atunci vei lucra cu înțelepciune.
Iosua 1:8

S-au scris multe în ultimii ani despre Libertatea de a Vorbi. Această libertate este revoluționară și dă șansa oricui să spună ce vrea. Dar pe mine mă duce cu gândul la altceva. Aș vrea să văd o revoluție pentru Libertatea de a Gândi! Astăzi, gândim din ce în ce mai puțin. Bombardați cu media, cu reclame, cu telefoane care gândesc pentru noi, cu minți teleghidate de GPS, aproape că poți să te descurci fără să mai gândești. Dumnezeu îl îndemnă pe Iosua, după moartea lui Moise, să cugete (adică să se gândească adânc) asupra Legii lui Dumnezeu, zi și noapte. Cugetând, apoi împlinind, va deveni înțelept și va avea succes – va izbuti în tot ce va face. Ești liber să spui ce vrei – ai Libertatea de a Vorbi ... dar ai și Libertatea de a Gândi. Te îndemn să începi să cugeți, să meditezi, să te gândești adânc la Legea lui Dumnezeu.
Păstor Natanael Costea

Se duce viața ca un vis...

Aducem la cunoștința cititorilor trecerea din viață a sorei Aurelia Tirca la data de 26 Mai, la ora 9 dimineață. Au fost lângă dânsa, până în ultimul moment, fiica Sofia, ginerele Gustav și nepoata Meda.

Priveghiul a avut loc Joi 28 Mai 2015, și serviciul de înmormântare Vineri 29 Mai 2015 la cimitirul din Altona.

Priveghiul și serviciul de înmormântare a fost un moment de întâlnire pentru mângâiere și încurajarea familiei îndoliate, dar și a noastră, unde au participat frați din Biserica Speranța, împreună cu păstorul Daniel Petru Nicolici, biserica din Endeavour Hills, împreună cu păstorul Teofil Ciortuz, și Biserica Ortodoxa Română, împreună cu preotul Dumitru Coman. Dumnezeu să mângâie familia îndoliată.

Ești pregătit să zbori?

Pe data de 26 Iunie 2015, a încetat din viață sora Maria Costea. Astfel a înfățișat-o fiul dânsei, păstorul Natanael Costea: „Mama mea a plecat la Domnul ca un trofeu al harului”.

Priveghiul a avut loc sâmbătă seara, 28 Iunie, iar serviciul de înmormântare, la cimitirul Springvale, Duminică la ora 12.

Au petrecut-o pe ultimul drum, alături de întreaga familie, mulțime de credincioși. Gânduri rămase în urmă, în inimile celor dragi: „*Ei cred că mă îngroapă, dar eu sunt sămânță*”.

La încheierea serviciului ținut la capela Boyd, păstorul Mircea Câmpean a lansat un simplu salut:

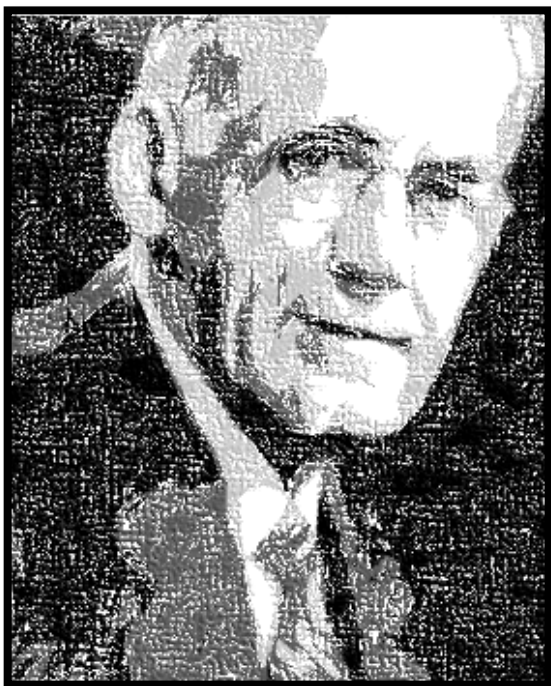
„*La revedere!*”

Iar noi zburăm spre viitor...

A.W.Tozer

Influența cea mai puternică a Bisericii se simte atunci când ea este diferită de lumea în care trăiește. Puterea ei stă în faptul că este diferită, crește în măsura în care diferă și scade atunci când diferența se diminuează.

Faptul acesta este atât de clar și de deplin prezentat în Scripturi și atât de bine ilustrat în istoria Bisericii, încât este greu să înțelegem cum am putea să-l ratăm. Dar îl ratăm cu siguranță, fiindcă auzim constant că Biserica trebuie să încerce să fie ca lumea cât de mult posibil, exceptând, desigur, punctele în care lumea este prea, prea păcătoasă; și ni se spune să ne adaptăm lumii și „să ne facem tuturor totul”. (Această folosire a pasajului, apropo, arată spre cuvintele lui Petru potrivit cărora „preaiubitul nostru frate Pavel” a scris unele lucruri pe care cei neînvățați și nestatornici le răstălmăcesc spre pieirea lor.)

Un semn sigur al caracterului ceresc al Bisericii este acela că e diferită de restul omenirii; similaritatea este un semn al decăderii ei. Fiii lui Dumnezeu și fiii oamenilor sunt separați din punct de vedere moral și spiritual și între ei este o mare prăpastie de nestrămutat. Când persoanele religioase încearcă să

treacă peste această prăpastie prin compromis, ei violează înseși principiile Împărăției lui Dumnezeu.

Oamenii sunt impresionați de mesajul Bisericii exact atât de mult și atâta timp cât ea este diferită de ei. Când caută să fie asemenea lor, ei nu o mai respectă. Ei cred (și pe drept) că ea se trădează pe ea însăși și pe ei. Ciocnirea morală ce rezultă atunci când un fiu îndoctrinat al lui Adam se întâlnește cu un fiu al Cerului este unul dintre cele mai bune lucruri care li se pot întâmpla amândurora. Și contrar opiniei comune, oamenii tind mult mai mult să urmeze calea lui Hristos atunci când sunt obligați să facă o schimbare radicală în viețile lor decât atunci când calea li se face mai ușoară. Inima umană își simte nevoia de a fi schimbată, iar atunci când apare religia oferind viața fără o astfel de schimbare, ea nu este luată în serios de oamenii care gândesc. Omul superficial, nesincer s-ar putea să adopte un asemenea soi de religie de putere redusă, însă inima căutătoare trebuie să o respingă ca fiind falsă și ireală.

Orice asemănare cu lumea este o negare a caracterului nostru creștin și o cedare a poziției noastre cerești.

Haideți să ne înrădăcinăm pe muntele Sionului și să invităm lumea să vină la noi, dar niciodată, în nicio împrejurare, să nu ne ducem noi la ea. Crucea este un simbol al creștinismului, iar crucea vorbește despre moarte și separare, niciodată despre compromis. Nimeni nu a făcut vreodată compromis cu o cruce. Crucea făcea separarea între cei morți și cei vii. Cel timid și temător va striga: „Exagerat!” și va avea dreptate. Crucea este esența a tot ceea ce este extrem și final. Mesajul lui Hristos este o chemare peste o prăpastie de la moarte la viață, de la păcat la neprihănire, și de la Satan la Dumnezeu.

Primul pas pentru orice creștin care caută putere spirituală, este să accepte poziția sa unică în calitate de fiu al Cerului temporar reținut pe pământ, și să înceapă să trăiască așa cum se cade unui sfânt. Linia precisă de demarcație dintre el și lume va apărea imediat – iar lumea nu-l va ierta niciodată pe deplin. Și fiii pământului îl vor face să plătească din plin pentru separare, însă este un preț pe care el îl va plăti cu bucurie pentru privilegiul de a umbla în rodnicie și putere.

REBUS - FAMILIA

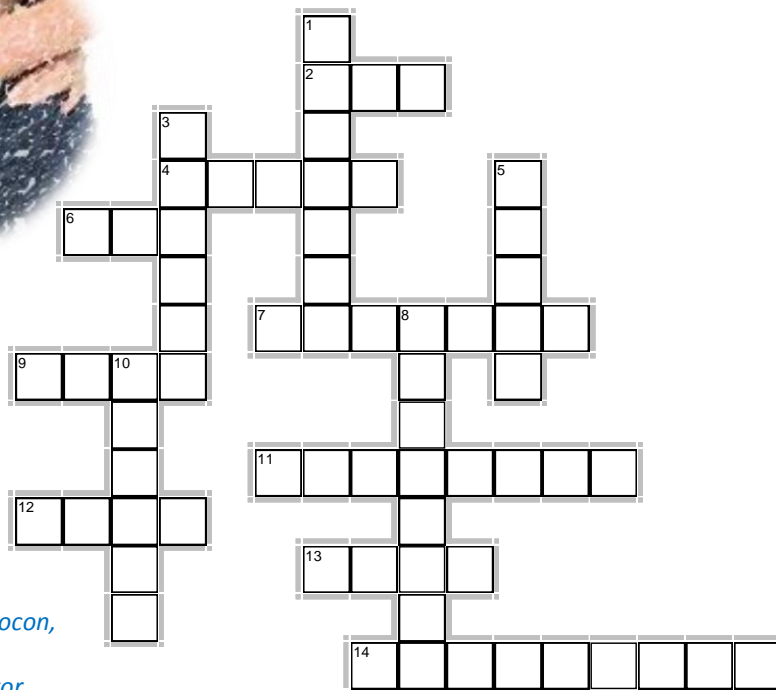

orizontal

- mama
- fără tată, fără mamă
- femeie
- șot, soție, copii
- con
- pe măsură
- tata
- corp
- la bine și la rău, până la moarte

vertical

- lipici
- în cutia toracică
- Cain și Abel
- unitate
- fiare

Răspunsurile la „AGAPE”

ORIZONTAL: 3-răbdător, 7-mămăligă, 8-nădejde, 9-plocon, 11-cutremur, 13-onoare, 14-mistere.

VERTICAL: 1-credință, 2-agape, 4-chimval, 5-zăngănitor, 6-dăruire, 9-pizmă, 10-dragoste, 11-calic, 12-umflat.

PREȚUIEȘTE-ȚI FAMILIA

„Așa este binecuvântat omul...” (Psalmul 128:4)

Dacă ești amabil cu cei din afară, dar nu cu cei din propria ta familie, ai probleme care trebuie discutate. Așa că citește următorul lucru:

*Copiii erau gălăgioși, supărăcioși, imposibili. Eram obosit și sătul. Așa că m-am hotărât să fug de toate și să am o zi doar pentru mine – o zi în care să fac ce vreau eu. Voiam să profit la maxim și să fiu cât vreau eu de lacom. Nu voiam să am grijă de nimeni altcineva decât de mine. Am ieșit în mare viteză din casă cu 60 de lire în buzunar. „În sfârșit, am reușit!” mi-am spus eu în timp ce conduceam pe șosea. Ei bine, m-am dus la un magazin, m-am delectat într-o librărie și am cumpărat colecția de poezii ale lui Walt Witman. Apoi m-am dus la McDonald’s și am comandat doi hamburgeri, propria mea porție mare de cartofi prăjiți și propria mea băutură mare. Am mâncat totul fără să fiu întrerupt, fără să dau nimănui murătura sau să șterg pe cineva la gură, la nas sau la fund. Apoi am mâncat cea mai mare înghețată de ciocolată pe care am putut-o găsi. Eram liber! Așa că m-am dus la cinema și m-am uitat la un film fără să cumpăr floricele de porumb, fără să țin pe nimeni în poală, fără să însoțesc pe nimeni la toaletă. Eram un om liber. Profitam la maxim și... **mă simțeam nefericit**. Când am ajuns acasă, toată lumea dormea. Când am intrat încetșor în dormitor, soția mi-a șoptit: „Ne-a fost dor de tine”. Am răspuns: „Și mie”. Nu am mai fugit niciodată de acasă!*

Psalmistul a scris: „Nevastă-ta este... înăuntrul casei tale; copiii tăi stau... împrejurul mesei tale. Așa este binecuvântat omul...” (v. 3-4).

Misiune.ro » Resurse Crestine »

PRĂJITURĂ CU CAMEL SĂRAT

Rețetă ușoară, fără coacere.

Această rețetă de prăjitură a fost solicitată la întâlnirea din Ballarat, la 30 Mai 2015.

Ingrediente:

3 x 200g. Biscuiți oreo
50g. biscuiți sărați
250g. caramel sărat, (salted caramel)
125g. unt
4 linguri unt de arahide (peanut butter)
6 linguri smântână
200g ciocolată
100ml. smântână
50g. unt
1 linguriță vanilie
23 cmx23cm tavă

Mod de preparare:

Prăjitura aceasta se compune din trei straturi.

Stratul de la bază:

Biscuiții oreo se procesează în procesor electric la o consistență fină dar nu pudră și se pun într-un castron; apoi se procesează 50g biscuiți sărați lăsând câteva bucățele mai mari și se amestecă în castron cu biscuiții oreo. Topim untul cu cele 4 linguri de smântână și punem peste biscuiți în castron. Se amestecă bine până se umezesc. Se răstoarnă în tava pe care am tapetat-o cu hârtie de copt și se presează bine și la colțuri ca să iasă uniform. Tava se pune la frigider.

Stratul al doilea:

Într-un castron golim caramelul sărat din container (se găsește la coles), și-l amestecăm cu cele 4 linguri de peanut butter. Aici, cine preferă, poate să adauge 3-4 linguri de nuci pisate, sau o linguriță de cafea instant dizolvată în puțină apă.

Se întinde cu o lopățiță peste amestecul de biscuiți și se pune înapoi la frigider.

Stratul al treilea:

Pe baia de aburi, care este o oală cu apă caldă la foc mic, se pune un castron de metal sau sticlă de o suprafață mai mare, (fără să atingă apa din vas), în care punem: 200g. ciocolată, 100ml. smântână, 50g. unt, și vanilia. Se amestecă bine până la topirea completă a ciocolatei, se lasă să se răcească, apoi se toarnă în tavă și se lasă la frigider 24 de ore. Se scoate din tavă, se îndepărtează hârtia și se taie în bucăți la forme preferate.

Poftă bună!

Nota bucătăresei: Cine este interesat de rețeta de CAMEL SĂRAT, mă poate contacta: anetaopran@iinet.net.au

P.S. Savurând prăjitura cu o ceașcă de cafea, să nu uităm de apelul făcut în numărul trecut, pentru ajutorarea fraților noștri din Nepal care încă sunt în mari lipsuri, și se roagă Dumnezeului nostru pentru ajutor. În dragoste, să le oferim din dulceața binecuvântărilor noastre. Aștept cu încredere și nerăbdare dărnicia surorilor noastre: Commonwealth Bank. Hope Brochure/Speranta BSB: 063610 Acc : 10624398, cu mențiunea NEPAL.

Pe vremea când umblam pe jos

Rodica Botan

Pe vremea când umblam pe jos,
Cărând la plase de-ață tare,
Stăteam la cozi, pentru mâncare;
Dar trăiam și bine și frumos,
Pe vremea când umblam pe jos...
Și serile târziu, la stele,
Visam la alte lumi stinghere...
Cântam mai mult, cântam duios,
Munceam din plin, munceam voios
Și-aveam și timp de toate cele..
Pe vremea când umblam pe jos!

Pe vremea când tăiam butuci
Să ne-ncălzim, să facem cina,
Și căram apa cu găleata,
Nu cumpăram nimic de-a gata.
Pe vremea aia, nu de mult,
Știam să mânuiesc și sapa,
Și îl citeam și pe Shakespeare...
Cum de-aveam timp? Acu mă mir.

Pe vremea când purtam șoșoni,
Și reparam la pantofi talpa,
Lumea știa stânga de dreapta...
Cârpeam ciorapii la călcâie,
Și n-aveam crize de mândrie...
Nu se-ntâmpla să auzim
Că vre-unul n-are... „self esteem!”

Bătrânii nu mureau stingheri,
Și pentru câini erau hingheri!
Pe vremea când purtam galoși,
Aveam respect pentru strămoși!
Pe vremea când mergeam pe jos,
Toamna aveam cartofi de scos.

Aveam un caracter frumos
Pe vremea când mergeam pe jos...
Și nu eram chiar disperați,
Că nu eram bine-mbrăcați...
Cu anii, chiar mai mult de doi...
Ziceam că hainele sunt noi.

Copiii salutau frumos,
Pe vremea când umblam pe jos,

Și nu părea de loc pe dos,
Ca băieții să dea șapca jos;
Sau să se scoale în picioare,
Și să dea locul! Era o onoare!

Acu, însă ne-am pricopsit,
Cum nici nu-i bine de vorbit!
Și ce concept total pe dos
E-acela să umblăm pe jos?

(Azi mi-a rămas un gând frumos:
Pe vremea când mergeam pe jos,
Mergeam alături cu Hristos).

Pe vremea când umblam pe jos

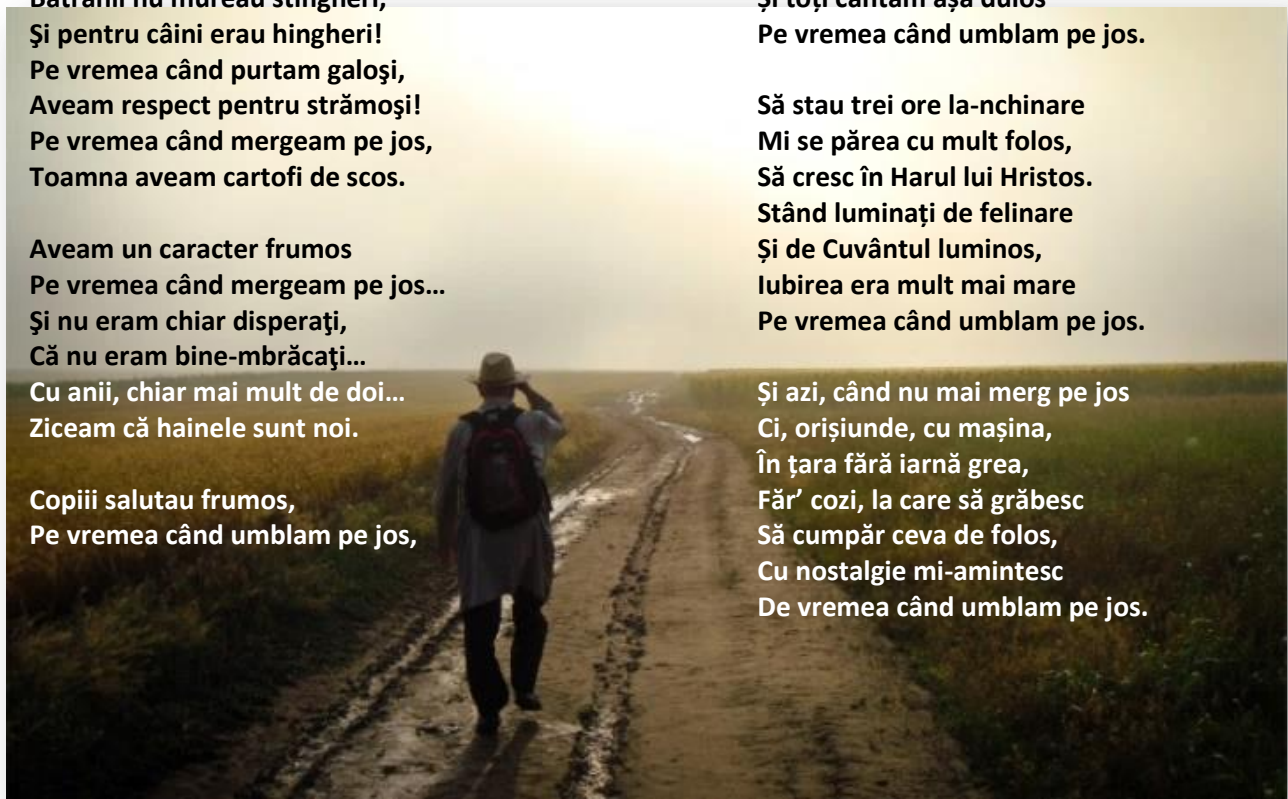
Păstor Gavrilă Crișan

Pe vremea când umblam pe jos
Eram devreme la-nchinare,
Pe ploaie grea și pe imală.
Mi se părea așa frumos
Pe vremea când umblam pe jos.

Iarna cu vânt vijelios
Ce scotea fum din soba rece;
La nouă se-ncepea-nchinarea
Nu ca acum, la ora zece.
Și toți cântam așa duios
Pe vremea când umblam pe jos.

Să stau trei ore la-nchinare
Mi se părea cu mult folos,
Să cresc în Harul lui Hristos.
Stând luminați de felinare
Și de Cuvântul luminos,
Iubirea era mult mai mare
Pe vremea când umblam pe jos.

Și azi, când nu mai merg pe jos
Ci, orișunde, cu mașina,
În țara fără iarnă grea,
Fără cozi, la care să grăbesc
Să cumpăr ceva de folos,
Cu nostalgie mi-amintesc
De vremea când umblam pe jos.

Familia este locul unde demonstrezi cu adevărat cine ești. Aceasta deoarece în familie nu poți juca teatru, nu te poți preface că ești mai pocăit decât ești în realitate. În același timp este foarte important ca în familie să fii ceea ce trebuie, pentru că altfel credința ta nu are valoare.

Un psiholog pediatru a făcut un studiu pentru a descoperi care este elementul cel mai important pentru un copil în dezvoltarea sentimentului de siguranță și stabilitate. Foarte interesant, rezultatele studiului au demonstrat că pentru un copil, mai important chiar decât să se simtă iubit este să simtă că părinții se iubesc. Când un copil știe că părinții lui se iubesc, atunci se simte în siguranță. De aceea uneori, pe bună dreptate, se poate spune că „cel mai mare cadou pe care îl poți face copiilor tăi este să îți iubești soțul sau soția.”

În epistola lui Petru găsim câteva sfaturi prin care suntem învățați cum să trăim în așa fel încât să Îl glorificăm pe Dumnezeu în propria noastră familie.

Împlinește-ți responsabilitățile.

Petru vorbește despre datoria soției de a fi supusă soțului și despre datoria bărbatului de a se purta cu înțelepciune față de soția sa (1Petru 3:1-7). În foarte multe familii, soții se concentrează asupra drepturilor pe care le au și nu asupra responsabilităților care le revin. Când este vorba de responsabilități, fiecare știe foarte bine ce responsabilități are celălalt. Soțul știe că soția

trebuie să fie supusă și soția știe că soțul trebuie să o iubească și să se poarte cu înțelepciune față de ea. O astfel de abordare este egoistă. În familie, mai mult decât oriunde în altă parte, soții trebuie să dea dovadă de altruism.

Cunoaște și însușește-ți adevăratele valori.

Soțiilor, apostolul Petru le spune: „*Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie în omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.*” (1Petru 3:3,4). Prin aceste cuvinte apostolul Petru le învață pe femei să nu prețuiască mai mult lucrurile decât caracterul. Acest lucru este adevărat și pentru bărbat. Tentația de a inversa această ordine este destul de mare, însă o astfel de trăire nu Îl glorifică pe Dumnezeu.

Fiecare să caute să-l apropie pe celălalt de Dumnezeu.

Motivația folosită de Petru pentru ca bărbații să se poarte cu înțelepciune față de soții este: „*ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre*” (1 Petru 3:7). Asta înseamnă că bărbații trebuie să fie iubitori de rugăciune.

Motivația folosită de Petru pentru ca soțiile să fie supuse este: „*dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor.*” Ambele motivații sunt de natură spirituală și au în vedere apropierea de Dumnezeu.

Întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem fiecare este aceasta: Cât de mult este glorificat Dumnezeu în familia mea, prin felul în care îmi îndeplinesc datoriile, prin comportamentul pe care îl am și prin scopurile pe care le urmăresc în familie ?

Întreabă și persoana pe care Dumnezeu a pus-o lângă tine dacă este de aceeași părere.

„Am pășit pe lună timp de trei zile, dar a merge alături de Isus, este pentru totdeauna”,

a declarat astronautul Charlie Duke în a treia zi a Festivalului Starmus. Astronautul de pe Apolo 16, Charlie Duke a afirmat că el este convins că Dumnezeu există, în urma unei întâlniri personale cu El, într-o experiență vitală pe care a avut-o în urma intenției soției sale de a sa sinucide, în 1975, la șase ani după ce el a pășit pe Lună.

Duke a specificat că el crede în Dumnezeu, așa cum au făcut și alți oameni de știință precum Copernic, Pascal, Newton, Einstein și a insistat că nu este niciun conflict între prietenii lui – oameni de știință – și libertatea lui de credință.

În conferința prezentată de el și intitulată „Fața ascunsă a Lunii”, inclusă în Festivalul Starmus, a semnalat că, atunci când a călătorit cu nava spațială, nu era creștin și nici nu a făcut o

călătorie spirituală, dar a văzut Puterea lui Dumnezeu atunci când soția lui și-a schimbat viața trecând de la tristețe la bucurie.

Așa a început să citească Biblia. Trecând peste toate prejudecățile oamenilor de știință și analizând creștinismul, a ajuns la concluzia că oamenii nu pot să fie dușmanii lui Dumnezeu. „Am văzut pe Dumnezeu de multe ori, de când am împlinit 42 de ani”, a spus el. „Acum că sunt credincios, pot să văd cu ochii inimii mele și să proclam împreună cu psalmistul: *„Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui (Psalmi 19:1).”*

Pelerinajul spiritual.

Charlie Duke, a afirmat că s-a format profesional în teoriile științifice, care nu lasă loc pentru Dumnezeu. Dar după ce s-a întors de pe Lună, și-a schimbat opinia atunci când a avut serioase probleme matrimoniale, ajungând în pragul divorțului. Soția lui, Dottie, a intrat într-o depresie severă și a încercat să se sinucidă. În acele momente, au fost invitați să participe la un program intitulat Faith Alive (credința în acțiune), într-o biserică din La Porte, din Texas: „A fost un moment emoționant, pentru soția mea în special. Ea înainte încercase totul, dar acolo și-a predat viața lui Isus. Imediat am văzut cum tristețea s-a transformat în bucurie și că era animată de un spirit de iertare, de dragoste și de pace”.

Duke l-a lăsat pe Isus să preia controlul vieții sale. „După acel sfârșit de săptămână am luat decizia: «Dacă tu ești Domnul meu, intră în viața mea!»». Am început să devorez Scriptura, mai multe ore pe zi. În Evrei spune: *Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii (Evrei 4:12).* Dumnezeu a început să-mi descopere păcatul din viața mea”.

Acela a fost momentul în care Duke a început să experimenteze aceeași schimbare pe care a văzut-o în soția lui. „Dumnezeu m-a eliberat de mânie, de singurătate, la fel ca de toate relele din viața mea”. Din momentul în care viața lui a fost schimbată, a participat la diferite evenimente importante, mărturisind ceea ce a făcut Dumnezeu în viața lui și în familia lui. Chiar unii pastori recunoscuți l-au invitat să-și mărturisească experiența.

Duke a explicat că „mulți oameni vor să-L cunoască pe bărbatul care a pășit pe Lună”, dar intenția lui este „să-L facă de cunoscut oamenilor pe cel mai perfect Personaj care a pășit pe Pământ, numele lui fiind Isus”.

www.stiricrestine.ro

BISERICA LUI HRISTOS

Simion Felix Marțian

Punând în balanță, e palid trecutul
Comparat c-un prezent devenit tot mai rău.
Cu patimă omul dă morții sărutul
Atunci când plătește-n minciună tributul,
Luând chipul veacului și-al domnului său.

În clocot se-nalță talazuri de ură,
Căci dragostea moare în veacul robit,
Văpaia din poftă transformă în zgură
Pe cei ce-s atinși de cumplita-i arsură,
Iar dorul de zbor spre înalt s-a topit.

Prezentu-i morbid, viitorul va face
Ca omul să pară de-a dreptul hidos,
Și totuși, în lumea aceasta rapace
E-un colț luminos, e-o oază de pace,
Biserica vie născută-n Cristos.

Izvor de viață-ntr-o lume bolnavă
Având ca stindard Adevărul, mereu,
Biserica-nvinge a lumii otravă
Fiindcă aici, printre imnuri de slavă,
Se află prezent, ne-ncetat, Dumnezeu.

Cetate pe munte, aflată-n lumină,
Prin negura nopții Biserica-i far,
Un loc plin de har unde sfinții se-nchină
Și unde găsim scaldătoarea divină
Avându-și izvorul de viață-n Calvar.

Isus e Păstorul Bisericii turmă,
Bisericii trup îi e Cap luminat,
Iar pentru mireasa ce-n vremea din urmă
Așteaptă gătită în straie de nuntă
E Mire divin, Mire mult așteptat.

Să fim, deci, oițe urmându-și Păstorul,
Să fim mădulare în trupul divin,
Să fim noi mireasa ce arde de dorul
Să-L vadă pe Mire, spre El să-și ia zborul,
La nunta din slava eternă. Amin

Cântări de slavă în Biserica Speranța

Duminică, 21 Iunie 2015, fratele David Avram, însoțit de un grup de tineri și tinere de la Prima Biserică Baptistă Română din Australia, a vizitat Biserica Speranța.

Tinerii L-au slăvit pe Domnul prin cântări de laudă, poezii și rugăciuni. Această îmbărbătare a venit la timpul potrivit, deoarece Biserica Speranța se află într-un impas, fiind în situația probabilă de a rămâne fără loc de închinăciune. Să ne rugăm ca Dumnezeu să deschidă larg o nouă ușă pentru această adunare sfântă.

ÎNTÂLNIREA PĂSTORILOR DIN MELBOURNE

Sâmbătă, 20 Iunie 2015, la locuința păstorului Teofil Ciortuz, de la Prima Biserică Baptistă din Australia, s-au întâlnit păstorii Bisericilor Baptiste din Melbourne. Într-o ambianța frățească, păstorii au discutat despre starea actuală a Bisericilor, și-au împărtășit gândurile, planurile și experiențele.

Următoarea întâlnire va avea loc pe data de 25 Iulie în casa păstorului Daniel Petru Nicolici. Să-i purtăm în rugăciune pe acești oameni cărora Dumnezeu le-a pus pe umeri o mare responsabilitate: „Paște oile Mele...”

ÎNCREDEREA DEPLINĂ

Când suntem disperați, descurajați
Și când n-avem pe nimeni lângă noi,
Privind la Domnul vom fi-ncurajați
Căci Isus ne ajută în nevoi.

Fiindcă toți cei ce-am privit la Domnul,
La El am găsit ajutor și scut.
El ne-a purtat când ne-a fost grea povara,
Ne-a ridicat atunci când am căzut.

Deci orișice nevoie ai avea,
Tu, suflete, încrede-te în Domnul.
Întotdeauna te va ajuta,
Te va purta de mână pe tot drumul.

Nicicând nu dispera, ci îndrăznește,
Urmează al lui Isus sfat,
În orice-mprejurare ne păzește,
Noi doar să-I mulțumim că ne-a salvat.

Căci dragostea lui Dumnezeu e mare,
Pentru cei păcătoși de pe pământ.
Să-I dăm, deci, mulțumiri și închinare
Pentru tot ce-am primit prin Duhul sfânt.

UN PRIETEN BUN ȘI-ADEVĂRAT

Un prieten bun și-adevărat,
Un prieten credincios și bun,
Eu în Domnul Isus am aflat
Ajutor când l-am cerut, mi-a dat.

El este și Salvatorul meu
Care de la moarte m-a salvat.
A murit pe cruce-n locul meu,
Iubindu-mă, El m-a răscumpărat.

El e Salvatorul tuturor,
A celor care în El se-ncred,
A celor ce-și predau viața lor,
Cuvântul Domnului îl cred.

Așa un Prieten Adevărat
Eu niciodată n-am găsit,
de multe ori m-a vindecat
Și mi-a iertat tot ce-am greșit.

Să nu iubesc un astfel de Prieten?
Eu niciodată nu-L voi părăsi.
Voi fi cu El pe-această lume,
Voi fi cu el și-n veșnicii.

UN CUVÂNT DE LA SORA MARIA HANCIU

L-am primit pe Domnul la vârsta de 22 de ani, dar din cauza persecuțiilor religioase n-am fost botezată atunci până mai târziu. Deja eram căsătorită cu Ion Hanciu, care după câțiva ani, a fost nevoit să părăsească țara datorită circumstanțelor politice de atunci, lăsându-mă cu 2 copii mici, dar mi-a promis că, dacă Domnul îl va ajuta, ne va duce unde va fi el. Niciunul nu ne-am pierdut încrederea și speranța în Dumnezeu.

Dumnezeu a ascultat rugăciunile noastre și în 15 Ianuarie 1960 familia Hanciu s-a reunit. Slavă Domnului!

Recent am împlinit 88 de ani și timpul meu îl petrec acum cu Domnul în citirea zilnică a Bibliei și alte cărți religioase, a scrie poezii, lucrez în grădină, fac lucru de mână cu croșeta, sau andrelele, sau croitorie.

În cursul vieții mele, Domnul mi-a dat inspirație de a scrie 80 de poezii și continui să mai scriu.

Domnul să fie glorificat pentru toate darurile ce le-am primit de la El!

Jihadist (ISIS) dorește să-L urmeze pe Isus după ce a visat „un bărbat în alb”

În ultimii ani a devenit un fenomen comun ca musulmanii din Orientul Mijlociu să se convertească la creștinism, spunând că au decis să facă acest lucru după ce au visat o persoană, despre care ei cred că este Isus Hristos. Conform spuselor unui misionar de la YWAM (sau TPM – Tineri Pentru Misiune), un militant ce aparținea grupării Statului Islamic, care a masacrat creștini convertiți, dorește acum să îl urmeze pe Isus, asta după ce a visat un bărbat în alb care a avut un mesaj incredibil. Gina Fadely, lider TPM, a declarat în direct la radio Vocea Martirilor:

„Unul dintre lucrătorii noștri de la TPM, din Orientul Mijlociu, a fost contactat de un prieten la începutul acestui an. S-au întâlnit, iar acest prieten i-a prezentat misionarului un luptător ISIS care a ucis mulți creștini. Acest jihadist a declarat că, nu doar că omora creștini, dar îi făcea și plăcere să facă acest lucru.

„Acest bărbat s-a întâlnit cu liderul nostru de la TPM și i-a spus că a început să viseze foarte des un bărbat în alb, care a venit la el și i-a spus: *„Tu omori pe poporul Meu”*. A început să se simtă destul de rău în legătură cu ceea ce făcea. Luptătorul a spus că, exact înainte de a omorî un creștin, acesta i-a spus: „Știu că mă vei omorî, dar îți las ție Biblia mea”. L-a omorât pe creștin, însă a luat Biblia și a început să citească din ea. Într-un alt vis, Isus i-a cerut să îl

urmeze, iar acum acest om cere ajutor pentru a deveni un urmaș al lui Hristos. Așadar, cine știe, poate că acest bărbat va fi la fel ca Saul din Biblie, care a persecutat creștinii și s-a lăsat de persecuția Bisericii Primare pentru a deveni „apostolul Pavel”, a declarat Fadely și a adăugat: „Dumnezeu poate schimba lucrurile.”

Nabeel Qureshi, un alt fost musulman, convertit la creștinism, autor al cărții *Căutându-L pe Allah, dar găsindu-L pe Dumnezeu*, a declarat:

„În cultura musulmană, în general vorbind, oamenii nu se văd ca fiind capabili să comunice cu Dumnezeu. Părțășia, comunicarea, cu Dumnezeu, este un concept creștin. Musulmanii nu se așteaptă ca Dumnezeu să le vorbească în mod personal, deoarece Duhul Sfânt nu este în ei. Aceștia îl roagă pe Dumnezeu să-i călăuzească prin vise. Aceasta este singura modalitate prin care musulmanii se așteaptă ca Dumnezeu să comunice cu ei. Nu este deloc neobișnuit ca un musulman să spună: «Dacă Tu ești Isus, poți să-mi arăți asta printr-un vis?» Lucrurile acestea nu sunt deloc ciudate – este un obicei al musulmanilor”.

Slăvit să fie Dumnezeu pentru acest lucru. Cred că este o încurajare pentru fiecare dintre noi, care avem în familie, la școală sau la serviciu, oameni nemântuiți pentru care ne rugăm, și față de care ajungem uneori să credem că, probabil, nu se vor mai pocăi niciodată. Dacă acest jihadist se poate pocăi, atunci să continuăm să credem că „mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit”!

Să mulțumim lui Dumnezeu pentru lucrarea Sa din Orientul Mijlociu, dar să îi aducem în rugăciune pe cei care se ocupă cu misiunea în această parte a lumii. Să ne rugăm pentru protecție și înțelepciune peste toate organizațiile care se ocupă de răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu să binecuvânteze musulmanii cu mântuire și viață veșnică!

To the Perth Congolese Football Team, blessings.

Dear brothers

I thank you that you take into consideration our proposals to play a football match with prisoners from Karnet Prison Farm.

The match will be played on 20 September 2008, at Karnet at 9.30 (to be there). It requires a list of names of the players. I would like to have the list before 01 September 2008. After the match, the prison we'll put on a BBQ for all of us. Then we'll be able to talk with prisoners, to have fellowship.

About the transport we'll discuss soon. Let's kick the ball in the name of Jesus, for His glory and to provide a day of joy for unfortunates' prisoners.

I'll keep in touch,

Con Opranescu

In behalf of Jesus Bread Ministries.

16/08/008

„Remember those in prison as if you were their fellow prisoners” (Heb.13:3).

lată ce s-a întâmplat în acea zi:

Am intrat cu autobuzul pe porțile închisorii. Așa ceva nu se mai făcuse înainte. 25 de jucători și antrenorii lor și doi păstori de la Biserica Baptistă Română – păstorul Gavril Crișan și păstorul Nicu Andraș.

Erau trei minori între jucători, și ofițerii au închis ochii.

Jucătorii de la Karnet au apărut pe teren echipați bine, se credeau invincibili. Africanii se dezbrăcau într-o baracă. Au ieșit pe stadion rapizi și eleganți. Spectatorii, cam la 100 de prizonieri și ofițeri, au început să-i aplaude. Dar deodată a început să țâșnească apă, pretutindeni, pe stadion. Uitaseră să oprească sistemul de irigație. Jucătorii de la Karnet au continuat încălzirea sub stropii de apă, iar congolezii s-au tras la loc uscat: „Nu ne udăm echipamentul!” Aveau un echipament superb, roșu și alb. În sfârșit apa a fost oprită, meciul a început. A fost un spectacol minunat, un meci de categoria întâi, congolezii au marcat 5 goluri; după fiecare gol era un ropot de aplauze venite de pe margine cât și din teren – adversarii îi aplaudau în semn de respect și apreciere. Aproape de final a fost marcat și golul de onoare. Păcat că nu am putut să facem fotografii.

Meciul s-a terminat 5-1. S-au dat trofee la ambele echipe. O soră, care venise cu noi, pregătea carnea la grătar ajutată de un frate prizonier, la vremea aceea. Cea mai bună carne de la abatorul închisorii. Apoi păstorii i-au binecuvântat pe toți jucătorii, și pe ofițeri, pe Don, șoferul, pe Mr. Donald, ofițerul cu sportul. Ne-am îmbrățișat, ne-am suit în autobuz și la plecare Mr. Donald ne-a spus: „Pregătiți un stadion la voi acasă, venim să ne luăm revanșa”. Și la câțva timp s-a întâmplat și acest lucru, foarte rar întâlnit. De unde noi ne gândim că „La Dumnezeu totul este cu putință.”

Este o frumoasă amintire a mea, trimiteți amintirile dumneavoastră la: [editor: sperantaus@gmail.com](mailto:editor:sperantaus@gmail.com)

Într-o dimineață, la terminarea uneia dintre cele mai importante campanii de cucerire conduse de Napoleon, împăratul i-a convocat în sala hărților pe comandanții legiunilor sale pentru a-i răsplăti pentru eroismul și curajul bărbătesc dovedite în luptă.

Comandantul trupelor bavareze păși înainte, se plecă cu un genunchi la pământ înaintea împăratului și ceru cu îndrăzneală: „Cer autonomia Bavariei!” „Așa să fie!”, a proclamat Napoleon față de miniștrii și diplomații prezenți. Generalul slovac păși în față, se plecă într-un genunchi și ceru și el: „Libertate pentru Slovacia!” „Libertate să fie!” strigă Bonaparte.

Au urmat generalii legiunilor arabe și ucrainene să ceară și ei, cu îndrăzneală, ceva pentru țările lor. „Așa va fi, Arabia și Ucraina vor primi autonomie și libertate!”, anunță Napoleon.

În sfârșit, comandantul legiunii evreiești păși în față. „Dar tu, loialul meu prieten, tu ce dorești?”, întrebă Napoleon. „Cu ce să-ți răsplătesc vitejia?”

„Eu vreau o cană cu cafea fierbinte cu puțin lapte și fără zahăr, doi covrigi, cremă de brânză și niște gem”.

Fără nicio ezitare, Napoleon l-a trimis pe unul dintre aghiotanții săi să aducă tot ce generalul evreu ceru; apoi îi salută pe toți cei prezenți și ieși din încăpere. Când mâncarea fu adusă, comandantul evreu își spălă mâinile, se așeză la masă și începu să mănânce liniștit în vreme ce comandanții ceilalți îl priveau uimiți.

„Nebun ce ești!”, izbucni unul dintre ei. „De ce ai cerut ceva atât de prostesc? Ai fi putut cere bogății și putere pentru neamul tău! Ți-ai risipit o șansă unică cerând doar doi covrigi!”

Evreul se opri din mestecat o clipă, își ridică privirea spre ei și, afișând un zâmbet hâtru, răspunse:

„Eu, cel puțin, am căpătat ce am cerut...”

„Mai bine ce vezi cu ochii decât frământare de poftă neîmplinită.” (Eclesiastul 6:9)

(Traducere și adaptare după <http://www.chabad.org>)

Călugărul, oul și diavolul

Preot IOSIF TRIFA, din 600 ISTORIOARE RELIGIOASE

Cică un călugăr, răzbit odată de foame, căuta cum ar putea să mănânce ceva, în afară de timpul rânduit.

„Știu ce voi face – își zise el după o vreme. Căuta-voi pe unde se ouă găinile mănăstirii și voi lua câteva ouă!” Zis și făcut. Dar, după ce aduse ouăle în chilie, un alt necaz: cum era să fiarbă aceste ouă?

„Știu ce voi face! – își zise călugărul, judecând îndelung. Lua-voi o lumânare, o voi aprinde și voi «frige» oul, învărtindu-l la flacăra lumânării.”

Zis și făcut.

Dar, tocmai pe când „frigea” oul, dădu buzna peste el starețul mănăstirii.

– Ce te-ai apucat să faci, fiule? Vai de mine! Ai furat ouă și te-ai apucat să le fierbi cu lumânarea!

– Iartă-mă, preacuvioase starețe! – suspină călugărul. Diavolul m-a îndemnat să fac așa ceva.

Dar, în clipa aceea, apăru diavolul, răspunzând indignat:

– Nu-i adevărat, cuvioase starețe!... Eu nu l-am îndemnat să facă acest lucru... Mie nici prin gând nu mi-a trecut că ar putea cineva fierbe ouă cu lumânarea... Nu aruncați toate în cârca mea! Și diavolul se făcu nevăzut.

Într-o carte veche am citit această istorioară. Iar învățătura din ea e aceasta: diavolul a lăsat în lume și în suflete sămânța răului, dar, în iscodirea păcatului, omul de multe ori e mai drac decât dracul.

Morala:

De multe ori dăm vina pe diavol pentru faptele noastre păcătoase, dar în realitate vina este a noastră pentru că ne gândim la păcat și purtăm de grijă firii pământești.

TERTULIAN DESPRE CĂSĂTORIA CREȘTINĂ

IUBITA MEA
(Soției mele)

Iubita mea , îmi place șoapta ta
Cu melodia tainicei cântări,
Alinul moale ca de catifea
Al unei rugă trimisă-n depărtări.

Iubita mea, îmi place mâna ta
Când degetele răsfoiesc prin Carte,
Când palma se-upleacă-a alinta
Obrazul ce de-alinturi n-are parte.

Iubita mea, îmi place pasu-ți blând,
Piciorul tău ce calcă în lumină,
Genunchii ce se pleacă la pământ
Și înaintea Domnului se-închină.

Iubita mea, să-ți spun o taină mare:
Ești, pentru mine-un dar
Dumnezeiesc.
Cu fiecare clipă ce dispare,
Pe zi ce trece, mai mult te iubesc.

C. Oprănescu
Mai, 2002, Bumbury, WA

<https://un1dan.wordpress.com/>

Tertulian, (aprox.155 – aprox. 222), a fost unul dintre primii mari teologi creștini de limbă latină, după Augustin, probabil cel mai mare teolog apusean din perioada patristică. El este autor al mai multor lucrări teologice, polemice și apologetice, scrise cu scopul de a apăra creștinismul. Printre acestea, Tertulian așterne în scris câteva gânduri referitoare la căsătoria creștină, ajungând astfel să o definească. Contextul este acela în care apologetul îi scrie soției sale ce să facă în momentul în care el va muri.

„Unde aş putea găsi puterea să descriu mulțumitor fericirea căsătoriei oferite de Biserică, întărită de ofrandă, pecetluită de binecuvântare? Îngerii o proclamă, Tatăl ceresc o întărește(...). Ce cuplu formează doi creștini, uniți într-o singură speranță, o singură dorință, o singură lege, o singură slujire! Amândoi copiii ai aceluiași Părinte, slujitori ai aceluiași stăpân; nimic nu-i desparte, în suflet sau în trup; dimpotrivă, sunt cu adevărat doi într-un singur trup. Acolo unde trupul este una, și duhul este una. Împreună se roagă, împreună îngenunchează, împreună postesc; se învață unul pe altul, unul pe altul se îndeamnă, se îmbărbătează. Sunt, unul și altul, egali în Biserica lui Dumnezeu, egali la ospățul lui Dumnezeu, egali în încercări, în prigoane, în mângâieri (...).”

Tertulian, soției sale, II, VIII, 6-8

